

იოჰან ვოლფგანგ გოეთე  
(1749-1832)

## ფაუსტი

გერმანიიდან თარგმნა  
დავით წერედიანმა

კლასიკური ვალპურგობის ღამე

### ფარსალიის ველები

(სიბნელე.)

ე რ ი ხ თ ო

ჩვენს ამაღამდელ ხილვად უამურ ზეიმს  
კვლავ წინ მოვუძღვი, ბნელი ერიხთო მქვია,  
თუმცა ისეთი თვალთამაზრზენიც არ ვარ,  
როგორც ავყიად უთქვამთ უბადრუკ მგოსნებს,  
სიტყვაჭარბობით უყვართ ქებაც და გმობაც...  
აჰა, ბინდბუნდში ვხედავ, შორიდან შორად,  
რუხი კარვები როგორ ტბორავენ დაბლობს,  
ისევ ჩამოდგა ის ავბედითი ღამე  
ახლივ და ახლივ რომ გვეცხადება მარად.  
ხელმწიფებისთვის კვლავ შეიბმიან ორნი,  
აზავთებულან, არც ერთს დათმობა არ სურს.  
ასეა კაცი, თავის არ ძალუძს ფლობა,  
და, გულით გოროზს, ფლობა სწადია სხვისი...  
აქვე, ჩვენს თვალწინ, მძლავრზე მიიწევს მძლავრი  
ის დიდი ბრძოლა გადაიბრძოლებს ისევ.  
თავისუფლების ათასფეროვან გვირგვინს  
ფოთოლი სცვივა, ზეობს ხემეშა დაფნა. ზის  
კეისარი, ბედის სასწორთან ფხიზლობს,  
ძველ გამარჯვებებს ხედავს მაგნუსი სიზმრად,  
თუმცა დღეს უკვე მთელმა ქვეყანამ იცის,  
რომელი მხრისკენ გადაიხრება პინა.

ისევ გიზგიზებს სადარაჯოთა ცეცხლი,  
დაღვრილი სისხლით კვლავ იპოხება მიწა,  
ბინდი მკრთალდება და თქმულებები ძველი  
ჯარად და ჯარად მოსდევს ელინურ ღამეს.  
ყოველ კოცონთან მიმორხეულა ჩრდილი,  
ზღაპრული ლანდი, ხილვა გარდასულ დროთა.  
აუვსებელმა, შუქი დაფინა მთვარემ,  
კარვები გაქრნენ, ცისფრად აცეკვდა ალი.  
მაგრამ ის რა ჩანს? ის რა ანათებს მაღლით?  
მრგვალია რაღაც, ვხედავ, ციმციმით მოფრენს!  
ციდან მოწყვეტილს არ ჰგავს.  
მიწის შვილია! ცოცხალ არსებად მეცნო!  
ახლა რომ მაგას რამე შეემთხვას, ავი,  
მე დამბრალდება, მე ამიკლებენ წყევლით.  
დაბლა ეშვება! ჯობს, გავერიდო უხმოდ.

*(გადის. მაღლიდან გამოჩნდებიან მოფრინალნი.)*

ჰ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

წრე დავარტყათ ერთხელ კიდევ,  
ვნახოთ, ვინაც ბრძანდებიან.  
რასაც ირგვლივ თვალი ვკიდე,  
ამაზრზენი ლანდებია.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ვითომ ჩვენი, ჩრდილოური,  
ნაკლებ ამაზრზინალია!  
უფრო ახლოს მიმოვუვლი,  
რა უნდათ და ვინ არიან.

ჰ ო მ ო უ ნ კ უ ლ უ ს ი

ბუმბერაზი ტანის ქალი  
გზაზე გარბის, ვხედავ ლანდად.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ჩვენ რომ გვნახა მოფრინალი,  
შიშით გული შეუქანდა.

ჰ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

ჯერ ამ მიჯნურს უპატრონე,  
მიწა იგრძნოს, დადგეს ზეზე,  
სასიცოცხლო მიეც ღონე,  
აპოვნინე, რასაც ეძებს.

ფ ა უ ს ტ ი, როგორც კი მიწას შეეხება

ის, ის სად არის?

ჰ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

შენი ქალი? ვლამობთ მიგნებას.  
აქ კითხვა-კითხვით გზას გავიგნებთ, როგორც იქნება.  
კოცონებს დაჰყევ, ეგებ შენით შეიტყო რამე,  
დედებთან ნამყოფს ვერ შეგზარავს აჩრდილთა ღამე.

## მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

რაკი მეც მინდა მაგ საქმისთვის წილის აღება,  
გეტყვი, ყველაზე უკეთესად რაც მესახება.  
ჯობს, საძებნელად თუ ცალ-ცალკე გავემართებით,  
ჩვენ-ჩვენი ვცადოთ, ვისარგებლოთ ამ მყუდროებით.  
შენ კი, პატარავ, მოწკრიალე შენი ნათებით  
მოგვანახვინე ერთმანეთი. აბა, დროებით!

## ჰ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

ბრწყინვა-წკრიალი უნდა შევქმნა დაუზოგველი!

*(მინა ძლიერად განათდება და აწკრიალდება.)*

სასწაულებრივ სანახავთა ხილვა მოგველის.

## ფ ა უ ს ტ ი, მარტო

ვაგლახ, სადა ხარ? მაგრამ არა, ეგ ცოტა მერე...  
ვიცი, ამ წყალთან, ამ ფლატეზეც, ყოფილა ერთხელ,  
მისკენ დიონენ ეს ტალღები, ფეხებთან ერთხენ,  
და ეს ჰაერიც აქ არხევდა მისეულ ბგერებს,  
დიდებულ ბგერებს მშობლიური მისი ენისას.  
საბერძნეთია! რაწამს ავდექ, უმაღ მენიშნა.  
უმაღ ვიგრძენი ძველი მიწა, მადლით მოსილი,  
ახალი ძალით ავკსებულვარ ანთეოსივით.  
დავყვეთ კოცონთა ამ ლაბირინთს დაუყოვნებლივ!  
მშვენიერების ხელახალი გავხდეთ მპოვნელი!

## პენიოსის ზედაწელზე

## მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი, ყნოსავს იქაურობას

როცა ღამეში ამ კოცონებს ჩამოყვევ რიგზე,  
აქაურობის სიუცხოვე ბოლომდე ვიგრძენ.  
ეს სფინქსები თუ ეს გრიფები, ვინც რამდენია,  
შიშველ-ტიტვლები გამომსხდარან, განა რცხვენიათ!  
ვის ბუმბული აქვს, ვის ბალანი, ვის ფაფარა თმა,  
მაგრამ რად გინდა, წინ და უკან არა ფარავთ რა.  
თუმცა თავადაც მრუშებასთან არ ვართ მდურებით,  
ასე ბოლომდეც ვერ გავხდებით ანტიკურები.  
რაც საოხრეა, სამოსშიგნით უნდა მოთავსდეს,  
ყველაფერს სჯობდა, მორთულიყვნენ ახალ მოდაზე.  
რაო, გრიფებო? დგახართ ნისკარტმემართულები...

## გ რ ი ფ ე ბ ი, ყიპყიპით

იარაღია, თუმცა გვიშლის კაცურ ლაპარაკს.

## მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ვინა ხართ, განძის მცველები თუ ყაჩაღ-თულები?  
ერთგულებთ ვინმეს?

## გ რ ი ფ ე ბ ი

განძეული ვინც ჩავგაბარა.  
მაგრამ თან, სწორად გამოიცან, გვიყვარს ტაცებაც,  
მაგ წესზე ვცხოვრობთ, თავი მაგით გვემამაცება.

უმაღ ვაცხრებით, მოედება რასაც კი ბრჭყალი,  
ოქრო იქნება, გვირგვინი თუ ლამაზი ქალი.  
მოკლედ, ვიტაცებთ, საზეიმოდ რა-რაც მორთულა,  
აკი მტაცებლებს გამორჩევით სწყალობს ფორტუნა.

გ ი გ ა ნ ტ უ რ ი

ჭ ი ა ნ ჭ ვ ე ლ ე ბ ი

ოქრო ახსენეთ... ვაგროვებდით, გვქონდა ულევნი,  
მრავლად ავავეთ კლდის გულები თუ ქვაბულები,  
არიმასპებმა მოგვტაცეს და სადღაც ჩაკარგეს,  
ახლა დგანან და იცინიან ნაყაჩაღარზე.

გ რ ი ფ ე ბ ი

უნდა ვანანოთ!

ა რ ი მ ა ს პ ე ბ ი

არა, ოღონდ ამაღამ არა,  
ცოტა გვადროვით, ჩავათავოთ ზეიმი წყნარად.  
ხვალ დიღამდევე მთელ ნაქურდალს თუ ნაყაჩაღარს,  
მცირედი კვალიც ვერვინ ნახოს, ისე დაგხარჯავთ.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი, *სფინქსებს შორის დაგდება*

აქაურობას ცოტა-ცოტა კიდევ ვერვინი,  
ვხედავ, ბოლომდეც არ მართლდება ჩემი ეჭვები.

ს ფ ი ნ ქ ს ი

ჩვენი საქმეა აზრების ხმევა.  
თქვენი საქმეა სიტყვებად ქცევა.  
სახელი გვითხარ, გვინდა გაგეცნოთ.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ბევრ სახელს მდებენ, უძვირფასესნო.  
აქ ბრიტანელნი არ გწვევიან? უყვართ წანწალი,  
ნახონ კლდეები, ჩანჩქერები, ბრძოლის ველები,  
კლასიკურ ჟამთა ნასახლარი თუ ნატაძრალი,  
ყველგან რაღაცას დაეძებენ შეუსვენებლივ.  
აქაც შეძლებენ, ღირსეული პოვონ მიზანი,  
ვთქვათ, კედელ-ყურე მოიარონ ამ დრამისანი,  
თან ჭორი-ჭური გამივრცელონ აქეთ-იქითი,  
ძველ პიესებში ვარ მაგათთვის Old Iniquity.

ს ფ ი ნ ქ ს ი

ასე შეგარქვეს? მაინც რატომ?

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

აბა, რავიცი.

ს ფ ი ნ ქ ს ი

მნათობებს თუ ცნობ?  
ყველა მათგანს დრო აქვს თავისი.  
სცადე, აღწერო ახლანდელი კონსტალაცია.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

მთვარე მატულობს, ვარსკვლავები განზე გაწია,  
იქ ერთი მყუდრო რამ ადგილი მეც მიკავია,

და რითაც ვთბები, შენეული ლომის ტყავია.  
ისე მოვედი, რალაც ძალა, ჩანს, მიფარავდა.  
თქვი გამოცანა ან თუგინდაც რამე შარადა.

ს ფ ი ნ ქ ს ი

გსურს გამოცანა? ამოხსენი შენივე თავი!  
ვთქვით, აი ასე: „კეთილიც და ბოროტიც მეძებს,  
პირველს სწადია, სრული ძალა მოსინჯოს ჩემზე,  
ლამობს მეორე, ჩემთან ერთად აკეთოს ავი.  
ვაცინოთ ზევსი, ერთადერთი აზრი ეს არი“.

პ ი რ ვ ე ლ ი გ რ ი ფ ი, *ბრაზიანი ყიპყიპით,*

არა, არ მომწონს, თვალები აქვს ავად მკვესარი!

მ ე ო რ ე გ რ ი ფ ი, *კიდევ უფრო ბრაზიანი ყიპყიპით*

სრულად, თავიდან ფეხებამდე საზიზღარია!

ო რ ი ვ ე ნ ი

შენს ქვეყანაში შენდარები მრავლად არიან?

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი, *მკვახელ*

გირჩევ, გაფრთხილდე, ასე უშნოდ ნუ იფშხალები,  
ჩემსაზე ბასრი არ გეგონოს შენი ბრჭყალები.

ს ფ ი ნ ქ ს ი

დარჩი, არ გიშლით! აქაობას, გსურს, შეენივთე!  
ისე, დიდი ღროც არ გაივლის, წახვალ შენითვე.  
შინ, როგორც გატყობ, გუნებისად გითავალდია,  
აქ კი ხალვათად ვერ ბრძანდები, სხვისი ბაღია.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

მაღლა შეგყურებ, ქალი ხარ და შეგეხედება,  
დაბლა დაგყურებ, მხეცი ხარ და შიში მედება.

ს ფ ი ნ ქ ს ი

შე უბედურო, შენს თავს დახედე!  
ჩემი ჯანსაღი თათები აკრთობს!  
როგორ წამოგცდა ეგ სითავხედე  
გაქვავებული მაგ ჩლიქის პატრონს!

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

იქ, მდინარესთან, ფოთლოვანში, რა ფრთოსნებია?  
ასე მგონია, ირწევთან ჭავლში ნებივრად...

ს ფ ი ნ ქ ს ი

ფრთხილად იყავი! სიმღერებით, მათგან რწეულით,  
ბევრი ვაჟკაცი დაღუპულა რჩეულ-რჩეული.

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი

მაგ უსახურთ დაეხსენით,  
აღარ გინდათ მეტი მოცდა!  
ყურს ნუ დაღლით მათი სმენით,  
სიმღერები გესმათ ჩვენი,  
ხმა ისმინეთ სირინოზთა!

ს ფ ი ნ ქ ს ე ბ ი, *იმავე ჰანგის გამოჯავრებით*

თუ წაიგდეს ერთხელ ყელი,  
თუ წაგტაცეს ერთხელ გული,  
აქვთ ჭანგები მჭრელზე მჭრელი,  
აქვთ ზრახვები მტრულზე მტრული,  
სასიკეთოს ნურას ელი,  
შეიქნები გაფატრული.

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი

შორს, შურო და სიძულვილო,  
ჩვენს გაკილვას ნურვინ ცდილობს,  
ციურ ხმათა ლხინი ლხინდა!  
წყალშიც, ხმელზეც ჰანგთა ხმევით  
სიხარულად მოვიფრქვევით,  
დაგვეწვიეთ, ვისაც გინდათ.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ჯერ არ მსმენია სრული და ერთხმა  
სიმის და ყელის ასეთი შერწყმა,  
გაოცებული კი ვაყურადებ,  
მაგრამ ვერ მიცვლის ოდნავ გუნებას,  
იმის მაგივრად, მომწვდეს გულამდე,  
მარტოდენ სმენას ელაძუნება.

ს ფ ი ნ ქ ს ი

გულს ნუ ახსენებ, დაფხავებულ მაგ ტყავის ქისას,  
უხიავ შუბლზე გაწერია, მქნელი ხარ რისაც.

ფ ა უ ს ტ ი, *შემოდის*

მშვენიერია! ურჩხულებთან კი აქვთ მსგავსება,  
მაგრამ მათ ნაკვთებს დაფარული ახლავს სავსება.  
ვუცქერ და რაღაც სასიკეთოს ამბობს გუმანი,  
მომანიშნებენ, სად მიმიძღვის გზა იღუმალი.

*(სფინქსებზე მიათითებს.)*

ოდიპოსი ამდაგვარის წინაშე მდგარა.

*(სირინოზებზე მიათითებს.)*

ულისე ანძას ამდაგვართა წინაშე ეკრა.

*(ჭიანჭველებზე ათითებს.)*

ესენი ოქროს აგროვებდნენ, იღვწოდნენ ჯარად.

*(კრიფებზე ათითებს.)*

ესენი კლდეში ინახავდნენ, იცავდნენ მედგრად.  
ძველი, დიადი სახეების ვიქმენ მხილველი,  
აქვე, თვალდათვალ გამიცოცხლეს დრო საკვირველი.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

გუშინ იტყოდი: ამაზრზენია!  
მაგრამ, თუ კაცი სატრფოს დაეძებს,  
გზაზე ყველაფერს ვარდი ჰფენია,  
და ურჩხულებშიც ხედავს ღვთაებებს..



ფ ა უ ს ტ ი

მითხარით, ქალთა სახებანო, არავინა ხართ,  
ვისაც ელენე საკუთარი თვალით გინახავთ?

ს ფ ი ნ ქ ს ე ბ ი

არა, ჩვენ არა! ჩვენ ის ვიცით, რაც ამბად თქმულა,  
ის მაშინდელნი ჰერკულესმა შემუსრა სრულად.  
ქირონი გეტყვის, უსათუოდ ნახე ქირონი,  
დღეს მანლა იცის ეგ საქმენი ძველსაგმირონი.  
შემოჭენდება ამაღამდელ დღესასწაულზე,  
თუ გაგჩერდა, რასაც ჰკითხავ, მართლად გაუწყებს.

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი

ჩვენც კი ვიცით ეგ საქმენი,  
ულისესგან მონასმენი,  
ჩვენთან ხანი დაიხანა.  
ზღვას შემოჰყევ მოლივლივეს,  
უცებ გეტყვით ყოველივეს,  
ჩვენს გალობას მოჰყევ თანა.

ს ფ ი ნ ქ ს ე ბ ი

არ ეცთუნო! გიჯობს გაცლა!  
უნდა თავი დაიოკო!  
დე, ულისეს თოკის ნაცვლად  
ჩვენი რჩევის ძალამ გთოკოს!  
დაუჯერე მხოლოდ ქირონს,  
სხვამ არავინ მიგბიროს!

(ფაუსტი ვადის.)

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ფრთების ტყლაშუნი მესმის მალლიდან,  
ისე დაქრიან, ჩანან ზოლებად,  
თვით მონადირის თვალსაც დაღლიდა  
თავზემით მათი გადაქროლება.

ს ფ ი ნ ქ ს ი

ღრუბლებს რომ გრაგნის ქარიშხალი, სწორედ ის არი!  
ვერც აღკიდესგან განატყორცნი მისწვდეს ისარი!  
სტიმფალიდები მოფრინავენ ჩვენს სანახავად,  
გვსტუმრობენ ხოლმე, ერთმანეთის მისხნი გახლავართ.  
აქვთ ნისკარტები შევარდნისა, ფეხები – ბატის,  
და ყვავის ხმაზე ჩხავილია სალამი მათი.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი, შემკრთალი

მანდ ახლოს რაღაც ასისინდა ხმაგაავებით!

ს ფ ი ნ ქ ს ი

ლერნული ჰიდრის მოკვეთილი ყრია თავები,  
ნუ გეშინია, სისინებენ სწორედ ისინი,  
კვლავაც ჰკონიათ, რამეს ნიშნავს მათი სისინი.  
მაგრამ რა ხდება? უცებ სხვაგან გაგექცა მზერა,  
წასვლას აპირებ... მოუთმენლად რაღაცას ზვერაგ...  
ახ, ლამიები გამოსულან, კონტა კახპები,



ბაგემლიმარნი, მიმხმობელნი, მორცხვად ურცხვები...  
თუ თხისფეხება სატიროსებს ვნებას უცხრობენ,  
შენც, იმედია, შენი ფლოქვით რამეს გახდები.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

თქვენ აქ იქნებით, ისევ გნაზოთ და გესაუბროთ?

ს ფ ი ნ ქ ს ი

თამამად გასწი! ეგვიპტეა ჩვენი საუფლო,  
მიჩვეულნი ვართ ათასწლობით უძრავად წოლას,  
იქ გვიდგას ტახტი,  
რიგს ვუწესებთ მნათობთა სრბოლას.  
პირამიდებს ვუცქერთ დიადს,  
მიმოვმსხდარვართ ვითა მცველნი,  
ომებსა და ხალხის გნიასს  
ვაკვირდებით ნირუცვლელნი.

### პენეოსის ქვედაწელზე

*(პენეოსი, ნაკადებითა და ნიძვებით გარშემორტყმული.)*

პ ე ნ ე ვ ს ი

ტირიფებო, ლერწამ-ლელო,  
ფოთლოვნებში ქარის ჩქამო,  
უნდა ახლავ მომეშველოთ,  
გულიც, სმენაც დამიამოთ.  
ამოვსულვარ წყლიდან ზევით,  
უცხო ხმაზე გამეღვიძა,  
ახმაურდა უცებ ხევი, სადღაც  
ახლოს იძრა მიწა.

ფ ა უ ს ტ ი, მდინარესთან შეჩერდება

ლერწმებს შორის, ბუჩქებს შორის,  
საღაც ტოტებს არწევს წნორი,  
ფოთლოვანში ხმა რამ ისმა,  
მსგავსი არის კაცის ხმისა.  
რაღაც ამბავს ჰყვება წყალი,  
ქარი ანცობს ფრთაფართქალით.

ნ ი მ ფ ე ბ ი

დაწექ, დაისვენე  
მცირედი ხანი,  
ნებივრად გაშალე  
დაღლილი ტანი.  
იპოვე სიმშვიდე,  
წყალთუანკარესი,  
ვიქროლებთ, ვიჩქროლებთ,  
აგავსებთ ალერსით.

ფ ა უ ს ტ ი

არა, არ მიინავს! ეს ხატებანი,  
სურვილთა ჩემთა გაცხადებანი,  
ახლახან იყო, ბედნიერს მხდიდა.



ეს უეცარი შეება-ვნებები,  
 სიზმრებია თუ მოგონებები?  
 გარს მომდგომიან ყოველი მხრიდან.  
 ნელა ირწევა მჭკვირვალე ჭავლი,  
 ნაკადულებით შეთხზულა მრავლით,  
 სიგრილეს ქსოვენ ჩრდილები ხეთა.  
 მდინარის უბე გამოჩნდა ვრცელი,  
 მიმოდის ტალღა ჩურჩულით ნელით.  
 საბანაოა, შორითვე ვხედავ.  
 ვუყურებ ქალთა შიშველ სხეულებს,  
 წყლის სარკისაგან ორმაგეულებს.  
 ყველა ნორჩია, ყველა ლამაზი! ზოგი  
 მიტოპავს შიშით ფარულით, ზოგიც  
 მიცურავს ლალი მხარულით, აქვთ  
 ჟრიაძეული, ბრძოლა-თამაში.  
 თითქოს სხვაც რაღა, დავექი წყნარად,  
 დატკბი, უჭვრიტე, სიამედ კმარა,  
 არადა, ფიქრი მისხლტის მალევე,  
 იქ, სადაც ტყე და მდინარის პირი  
 ფოთლოვანების სიმწვანით ხშირით  
 დიდი დედოფლის სამყოფს მალავენ.  
 გამლილია ფართო ყურე,  
 გაოცებით გადავყურებ,  
 მოჩანს უცხო სანახავი:  
 ასი გედი მოდის ცურვით,  
 სვლით ამაყით, ხელმწიფურით,  
 აუპყრიათ მალლა თავი.  
 ერთი, უფრო თავმომწონე,  
 არ იშურებს არა ღონეს,  
 არა ღონეს, არა ძალას,  
 მოისწრაფვის სხვებზე ჩქარი,  
 ბუმბულს უშლის ზურგის ქარი,  
 მოაშურა წმინდა ალაგს...  
 დანარჩენებმა არიეს რიგი,  
 დაფართქალებენ აქეთ და იქით,  
 საბანაოზე იწყეს დაშვება.  
 ქალების გუნდი წივილით გარბის,  
 თვით დედოფალიც არ ახსოვს არვის,  
 მიიჩქარიან თავის საშველად.

## ნ ი მ ფ ე ბ ი

გთხოვთ, დაადოთ მიწას ყური,  
 ნაპირს, მწვანედ მოხასხასეს!  
 გესმით ფლოქეთა თქარათქური?  
 ცხენოსანი მოქრის გზაზე.  
 ამ ღამეში სად იჩქარის?  
 ვინ არის და ვისი მხარის?

ფ ა უ ს ტ ი

შიკრიკია? სად რა მიაქვს?  
უსტარი აქვს? ამბავი აქვს?  
იქნებ სულაც ფლოქვთა ცემით  
ახლოვდება ბელი ჩემი!

მხედარი მოქრის მხნე და ძლიერი,  
უცხოდ მეჩვენა მისი იერი.  
თეთრი ცხენია, ანათებს ღამით.  
ცხენიც, მხედარიც ერთი მგონია.  
სწორედ ასეა! კი, ქირონია!  
შეჩერდი, ქირონ! სულ ერთი წამით!

ქ ი რ ო ნ ი

რა გინდა?

ფ ა უ ს ტ ი

მინდა, გამიჩერდე, რალაცა გკითხო!

ქ ი რ ო ნ ი

ვერ შევჩერდები, შეუძლებელს ტყუილად ითხოვ!

ფ ა უ ს ტ ი

რაკი ასეა, წამიყვანე!

ქ ი რ ო ნ ი

ზურგს შემომაჯექ,  
თუ თანახმა ხარ თავაწყვეტილ, შლეგურ სრბოლაზე!

ფ ა უ ს ტ ი, *ზურგზე მოახტება*

სალამი შენდა, დიღო კაცო! მაღლობას გიძღვნი,  
აღმზრდელი გმირთა უებროთა, აღვსილო სიბრძნით!  
არგონავტები გაგიზრდია! სხვაც კიდევ ბევრი!  
ვისითაც მშვენივს პოეზიის სამყარო მჭევრი!

ქ ი რ ო ნ ი

აღზრდას შევეშვით... რა მოიგო თავად ათინამ,  
როცა მენტორად გარდასახვა მოიწადინა!  
კეთილი სწავლა ვინ კაცთაგანს გაჰყვა ბოლომდე?  
ისეთნი გახდნენ, გინდ აღმზრდელი არცა ჰყოლოდეთ...

ფ ა უ ს ტ ი

რაკი ასეა, მაღალ მკურნალს მიუძღვნი სალამს,  
ვინც ცნობს და იცის მცენარეთა ყოველი ძალა!  
ერთბამ გეხვევი, სულით, გულით, სისხლხორცეულად...

ქ ი რ ო ნ ი

მომიჩენია არაერთი დაჭრილი გმირი  
მაგრამ ის ცოდნა, იქ იმ დროში საკმაოდ ძვირი,  
დღეს ხუცესთა და ექიმბაშთა საქმედ ქცეულა.

ფ ა უ ს ტ ი

დიდი კაცი ხარ, გაგონებაც არ გინდა ქების,  
ვითომდა ბევრიც არაფერი, მსგავსი ხარ სხვების.

ქ ი რ ო ნ ი

ერთობ საამო სიტყვებს ამბობ, ტკბილად მდიმარო,  
ცოტა პირფერიც მეჩვენები, რა დაგიმალო.

ფ ა უ ს ტ ი

ეგ არ მჩვევია, პირფერულად არ გეზრახები...  
ხარ ძველი ღროის უდიადეს გმირთა მნახველი.  
გაგიწევია საქმეები შენც მათთან ერთად,  
მათთან ერთადვე გიცხოვრია ნახევარღმერთად.  
ყველა მათგანის ზუსტად იცი გზაცა და ბედიც,  
რომელი იყო, შენი ფიქრით, ყველაზე მეტი?

ქ ი რ ო ნ ი

არგონავტების ღვთაებრივი მახსოვს კრებული,  
ყველა – მამაცი და საქმისთვის თავდადებული.  
თვითეულ მათგანს საკუთარი ჰქონდა ღირსება  
და, რასაც ერთი ვერ შეძლებდა, სხვა იკისრებდა.  
ღიოსკურები ზეციერთა იყვნენ მსგავსები,  
ახალგაზრდული მშვენებით და ძალით სავსენი.  
შველა მოძმისა, არა ყოვნი, არა ყოყმანი,  
ასეთნი იყვნენ ბორეადნი, ქველნი მოყმენი.  
ქალების კერპი იაზონი – მხნე და ძლიერი,  
საქმეთა განმბჭობ-გამომრჩევი დიდგონიერი.  
ორფევსი, ფიქრში გადასული, ნაზი და წყნარი,  
სულის წამლებად ჟღერდა მისი ღვთიური ქნარი.  
ლინკევისის თვალი მიუძღოდათ ყოვლის განმჭვრეტი,  
არ შემთხვევია წმინდა ხომალდს საფრთხე არც ერთი.  
ყველა ერთმანეთს ღირსეულად წესს მიაგებდა,  
გულით აქებდნენ უმურველით საქმეს საქებას.

ფ ა უ ს ტ ი

ჰერკულესს რატომ არ ახსენებ?

ქ ი რ ო ნ ი

მისი ხსენება  
ტკივილს მიღვიძებს! მონატრებით არ მესვენება!  
არ მყავს ნანახი არც ჰერმესი და არც არესი,  
არც აპოლონი შემხვედრია უელვარესი.  
ვინც კი მინახავს, არ შობილა არვინ მისებრი,  
მეფური გახლდათ მოდგმითა და ყველა თვისებით.  
იმ სიღიადის ვერ გავხდებით კვლავაც მჭვრეტელი,  
ვერც სიმღერები გაგვიცხადებს, ვერც საჭრეთელი.

ფ ა უ ს ტ ი

საკმარისია, რაც მშვენიერ ვაჟკაცზე ითქვა,  
ახლა მშვენიერ ქალზეც ბრძანე ორიოდ სიტყვა.

ქ ი რ ო ნ ი

ქალურ მშვენებას, სწორი გითხრა, შეხვდები ძვირად.  
უსულო ნახატს ჩამოჰგვანან ყველაზე ზშირად.  
გულის წამტაცი უნდა იყოს მშვენება ქალის,  
სულიერებას ასხივებდეს, სიცოცხლის ხალისს.

მხოლოდ ელენეს ხილვა მგერიდა მაგ ნეტარებას,  
ახლოც მინახავს და ზურგითაც მყავს ნატარები.

ფ ა უ ს ტ ი

ზურგით?

ქ ი რ ო ნ ი

ამ ზურგით!

ფ ა უ ს ტ ი

ამაგ ზურგით? მორჩა! გიჟი ვარ!  
ასევე გეჟდა, აგერ ახლა მე რომ გიზივარ?

ქ ი რ ო ნ ი

სწორედ შენსავით თმაზე მყავდა მოჭიდებული.

ფ ა უ ს ტ ი

თქვი, როგორ იყო! გაიხსენე დრო დიდებული!

ქ ი რ ო ნ ი

უკან მოგვეყავდა პირველ ჯერზე მონატაცები,  
დიოსკურებმა გამოიხსნეს, თავისმა ძმებმა.  
გამტაცებლებიც ფიცხნი იყვნენ, მძლავრი კაცები,  
დაედევნენ და ელევსინთან მოუხდათ შებმა.  
მეც მათთან ვიყავ, ყველა ჭირი ერთად გარდაგვხდა  
და ელევსინის ჭაობებიც ვტოპეთ მხარდამხარ.  
ზურგზე შევისვი, მოეუნახე სანდო საფარი!  
როგორ მმადლობდა! გადამვარცხნა სველი ფაფარი!  
მომიალერსა! სინაზისგან კვლავ გული მითრთის.  
მოხუცის თვალთა სინარული! საამო ტვირთი!

ფ ა უ ს ტ ი

სულ ათი წლისა!

ქ ი რ ო ნ ი

ფილოლოგებს ნუკი ენდობი,  
თავს იტყუებენ, ერთობიან ფუჭი ყბელობით.  
მითოლოგიურ ქალთა ხანი სულ სხვა ხანია,  
მარად ის არის, პოეტს ერთხელ რაც უზმანია.  
არც ბებერია არასოდეს, არც უმწიფარი,  
სულ ინარჩუნებს სილამაზეს, ცეცხლის მომდებარს,  
ბავშვს იტაცებენ, სიბერეში ახლად თხოვდება,  
მგოსნისგან შექმნილთ არ აჩნიათ დროის ტვიფარი.

ფ ა უ ს ტ ი

დაე, ნურც ახლა ნუ იქნება დროსთან მისკენილი!  
კუნძულ ფერეზე აქილევსმაც აკი სიკვდილის  
მერე მონახა, განზე დარჩათ დროც და სვებედიც.  
მეც, მეც ვიბრძოლებ! მეც ასევე არ დავნებდები!  
მიხმობს, მეძახის ის არსება ღმერთების სწორი!  
ახლო და შორი, ო, თანაბრად ახლო და შორი!  
შენ ძველად ნახე ეგ მშვენება დიდსაკვირველი,  
მე დღეს მომწუსხა, დღეს შევიქენ მისი მხილველი!

სრულად მომიცვა მთელი გულით, მთელი გონებით!  
არა, უმისოდ ვერ ვიცოცხლებ! მას ვემონები!

ქ ი რ ო ნ ი

მოხიბლული ხარ, უცხოელო, თუ კაცებრ განვსჯით,  
მაგრამ თუ სულთა კვალად ვიტყვი, გიჟი ხარ სრული.  
თავს დაილუპავ, უბედურო, უსაგნო ტანჯვით,  
უნდა მანტოსთან მივიყვანო, დაგიცხროს წყლული.  
ჰო, შენდა ბედად სწორედ მასთან მივდივარ ახლა,  
ეგებ გსმენოდეს, ესკულაპის ასული გახლავს.  
მამამისს ხშირად ევედრება თვალცრემლიანი,  
სახელისთვისაც, ხალხისთვისაც გასწიოს ზრუნვა  
და შიგადაშიგ გაუნათოს გონება მკურნალო,  
რომ სნეულს შეველა მოუტანონ, არა ზიანი.  
სიბილეს შორის ის ერთი მყავს გამორჩეული,  
არ მეტისმეტობს, გულმშვიდია, ღიმილს ჩვეული.  
რამეს გიწამლებს, ათასგვარი იცის ბალახი.  
ცოტალა დაგვრჩა, ეს წყალია გადასალახი.

ფ ა უ ს ტ ი

მერედა, მინდა განკურნება? მიბრწყინავს გონი!  
არ მეკარება სიძაბუნე მხდლისა და მონის!

ქ ი რ ო ნ ი

ვფიქრობ, ეგ სენი თბილი წყლებით განიკურნება.  
აბა, გადმოხტი, მოგიყვანე უკვე უვნებლად.

ფ ა უ ს ტ ი

აქ სად მოვედით? არაფერი მოსანიშნარი:  
ბნელში მდინარის ჩხრიალი და სველი ქვიშნარი.

ქ ი რ ო ნ ი

პენიოსი მოვიტოვეთ მარჯვენა მხარეს,  
ოლიმპო – მარცხნივ. აქ საბერძნეთს შეება რომი.  
პირველად შეხვდნენ, ბრძოლა იყო, დიდი და ცხარე,  
მეფე დამარცხდა, მოქალაქემ მოიგო ომი.  
ქვიშნარებს იქით მიკარგულა სამეფო ვრცელი.  
ანათებს მთვარე, ტაძარი ჩანს ძველთაგან ძველი.

მ ა ნ ტ ო, *ძილ-ღვიძილში*

უსმინე, ცხენის ფლოქვებია,  
წმინდა საფეხურებს მოჰყვებიან...  
ნახევარღმერთია, ვიგრძენი გუმანით.

ქ ი რ ო ნ ი

თვალისც გაახილე, მიილე სტუმარი.

მ ა ნ ტ ო, *იღვიძებს*

კეთილი იყოს შენი მოსვლა! მეამა ნახვა.

ქ ი რ ო ნ ი

შენი ტაძარი უცვლელია, დგას, როგორც მდგარა.



მ ა ნ ტ ო

შენც ისევ ისე ვერ ჩერდები, ჭენებით დახვალ.

ქ ი რ ო ნ ი

არ ვარ შენსავით, – შინ კერასთან დაჯდები წყნარად.  
დღემუდამ დავრბი, მინდა ყველგან ავილო წილი.

მ ა ნ ტ ო

მე კი ის მიყვარს დრო და ჟამი განზე რომ მივლის  
ეს აქ ვინ არის?

ქ ი რ ო ნ ი

ამ ნაძრახმა ღამემ მაჩუქა,  
ელენეს ლანდი უნახავს და ხელობს მასუკან.  
გულში სურვილი ამოსჭრია, გიჟური ყოვლად,  
ქვესკნელის ჩავლას ეპირება, სურს მისი პოვნა.  
რაც მოუხდება, ასკლეპური წამალი ერთი.

მ ა ნ ტ ო

პირიქით, მომწონს, შეუძლებელს თუ ვინმე ელტვის.

*(მავრამ ქირონი უკვე გასულია.)*

გულადო კაცო, წინ წამოდექ და გიხაროდეს,  
პერსეფონემდე მიდის ეს გზა, სადაც აროდეს  
ცოცხალს არავის გაუვლია, მარტოდენ ორფევსს,  
ისიც ოდესღაც მე ჩავუშვი გულმგლოვიარე.  
ოლიმპოს ღრმულში მისდარადვე იპოვი სწორფერს.  
გასწი, უკეთეს ფეხზე გევლოს! მედგრად იარე!

## ისევ პენეოსის ზედაწელზე

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი

პენეოსს მივცეთ თავი,  
ავაქაფოთ მისი ჩქერი!  
სიმღერა გვაქვს უთვალავი,  
დავცურავთ და ისე ვმღერით  
წყალში არის ქვეყნის შეველა,  
თვალო, მიხვდი! იგრძენ, ყურო!  
ჩქერებს გავყვეთ უდარდელად,  
ეგევსის ზღვას მივაშუროთ!

*(მიწისძვრა.)*

რამოდენა გახდა ტალღა,  
აიჯაგრა, აიყალყა!  
უეცარმა რყევის ძალამ  
კალაპოტი გამოცვალა.  
თავს უშველეთ, გაეცალეთ  
სტუმარნიც და ვისიც ვინა!  
ავიდრათ და – ზღვისკენ მალე!  
წაგიდლებით ცეკვა-ლხინად!  
ზღვა წყნარია, ნირუცვლელი,

ოდნავ იძვრის ჭავლი ნელი.  
 მთვარე დამზერს მისსავ სახეს,  
 წყლის სიღრმეში მოცახცახეს.  
 აქ, მთის ძირას – მიწის რყევა,  
 იქ – ტალღების ნელი რწევა.  
 ჭკუას ვუხმოთ ჭკვიანებმა,  
 არ ეგების გვიანება!

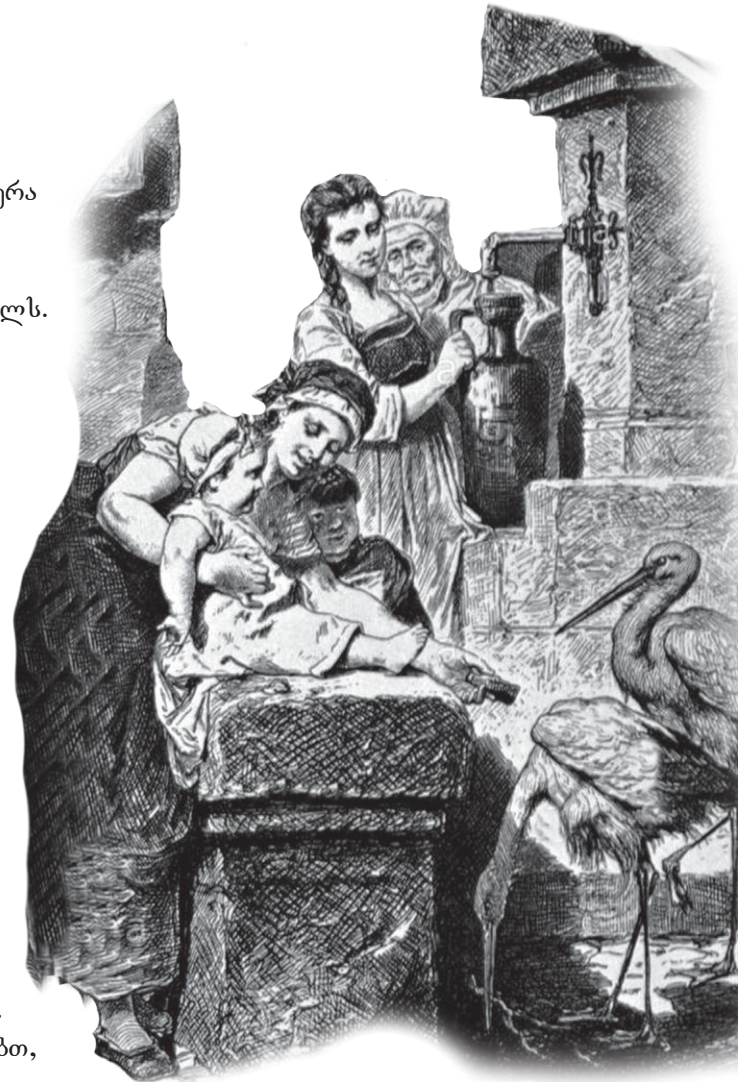
ს ე ი ს მ ო ს ი, *სიღრმიდან ბუბუნითა და ვრიალით*

ლონე მერჩის, გაკვრა მხარი,  
 შევარყიო მიწამყარი!  
 ამოვიდე უნდა ზემოთ,  
 მზის ნათელიც მოვიგემო!

ს ფ ი ნ ქ ს ე ბ ი

ზრიალია უსიამო,  
 არ ჩაივლის უზიანოდ.  
 სფინქსები ვართ, სიღრმით  
 მხედი, ვერ შეგვაკართობს ვერა  
 ზათქი, გინდაც მოსკდეს  
 ჯოჯოხეთი,  
 არ შევიცვლით მაინც ადგილს.

მაგ ბებერმა, ნახეთ, რა ქნა,  
 ბნელი თალი ამოგრაგნა!  
 ის კაცია, შუა ზღვიდან  
 ვინც დელოსი ამოზიდა,  
 მშობიარეს მისცა ბინად,  
 მის სარეცლად განაჩინა.  
 ატლასურად, ქედლაზნეკით,  
 შემოუდგამს მხრებზე ბეჭი.  
 ცვივა ღორღი, ცვივა ქვიშა,  
 ღვარი მოდის რიყის ქვისა.  
 ამოტოტდა ორივ ტოტით,  
 გადახერგა კალაპოტი.  
 რა სიმძიმე აკიდა!  
 ჰგავს თუ – კარიატიდია!  
 ზემოთ უნდა ამოძვრომა,  
 სანახევროდ ამოსულა!  
 ამაოა მთელი შრომა,  
 ვერ ამოვა უფრო სრულად.  
 სფინქსები ვართ, ვუდარაჯებთ,  
 არ დავყვებით მუდარაზე!



ს ე ი ს მ ო ს ი

გარს რასაც ხედავთ, მარტოკამ ვქენი,  
 ჩემი ღონეა, ჩემი ხერხია;  
 რა იქნებოდა ქვეყანა თქვენი,  
 დროდადრო მაგრად არ შემერყია!  
 სად იქნებოდნენ ეს თქვენი მთები,  
 ლაჟვარდ სივრცეში ატყორცნილები?  
 არც იცით, ვისი ნამხრევით ტკბებით,  
 აღტაცებულხართ ვისი ქმნილებით!

ძენი წყვილიადის და ქაოსისა  
მშობლების თვალწინ ომში ჩავებით,  
პელიონის მთა, გინა ოსისა,  
ბრუნავდნენ ჩემგან ნაბურთავები.  
არ გვატოვებდა არც ერთი წუთით  
ახალგაზრდული ძალა მღელვარი  
და პარნასს, როგორც ორწვეტა ქუდი,  
თავზე დავადგით ორი მწვერვალი,  
სად აპოლონმა დაიღო ბინა,  
სათნო მუხების გუნდმაც ასევე!  
მეხთამტეხელიც მაღალთა შინა  
ოლიმპოს ტახტზე მე აღვაზევე!  
გულმხიარულო ამ მიწის შვილო,  
ამ ნაპირების მკვიდრო მზიანო,  
ბნელი ხაროდან ამოსვლას ვცდილობ,  
ახალ ცხოვრებას მსურს გაზიარო!

### ს ფ ი ნ ქ ს ე ბ ი

წილს მოითხოვს ღრიალ-ღრიალ,  
გეგონება მკვიდრი ძველი!  
მონანგრია, მონანგრია,  
რასაც მისწვდა მისი ხელი.  
გინდ მოსკდნენ კლდენი, უღრანებად იქცნენ ველები,  
ამ წმინდა ადგილს ჩვენ, სფინქსები, ვერ შეველევით.

### გ რ ი ფ ე ბ ი

გადახსნილ ნაპრალს შუქი ეცემა,  
ბრჭყვიალებს ოქრო წვრილ ნამცეცებად.  
ჭიანჭველების დიდო ლაშქარო,  
მათ მოსაკრებად გასწი საჩქაროდ!

### ჭ ი ა ნ ჭ ვ ე ლ ე ბ ი

თუ ბუმბერაზებმა  
აზიდეს მთები,  
ჩვენ ვიწრო ნაპრალში  
ადვილად ვძვრებით.  
თუ გაჩნდა საბადო,  
იქა ვართ წამზე,  
გულდასმით დავეძებთ  
თვითეულ ნამცეცს.  
მცირეზე მცირესაც  
დიდი აქვს ფასი,  
ვართ ოქროს მძებნელთა  
ფუთფუთა დასი.  
ბევჯითად ვიღვაწოთ,  
ვიართო მხნედ,  
მადანი წავილოთ,  
ღრე დარჩეს ღრედ.

### გ რ ი ფ ე ბ ი

მოდით, მოზიდეთ მთელი ალაფი,  
აქ დაგვიხვავეთ ყოველი ოქრო,

მათ დასაცავად ჩვენი ბრჭყალები,  
რით არ სჯობია ზანდუკს და ბოქლომს!

პ ი გ მ ე ე ბ ი

ჩვენც საჩვენო ადგილს ვითხოვთ,  
კლდეს დავყვებით ბზარით ბზარად,  
საიდან ვართ, არვინ გვკითხვით,  
აქა ვართ და ეგეც კმარა.  
ვნახეთ მიწის ყველა კალთა,  
კლდეებს ვზვერავთ, მადანს ვაცლით.  
საცა კბოდე დანაპრალდა,  
იქ გავჩნდებით ჯუჯაკაცნი.  
ჯუჯა კაცი, ჯუჯა ქალი,  
ბედნიერი შრომობს წყვილი.  
ეს ნაპრალიც, ის ნაპრალიც  
სამოთხეა ჩვენთვის ქმნილი,  
საქმისათვის გული დავდეთ,  
ბედის ვარსკვლავს არ ვემდურით,  
აღმოსავლით დასავლამდე  
ყველას კვებავს მიწის ცური.

დ ა ქ ტ ი ლ ე ბ ი

წრიპა-წრიპად, ჯღიბა-ჯღიბად,  
ვინც ღამიდან გამოგჩხიბათ,  
ჩვენც იმ მიწამ გამოგჩეკა,  
თქვენზე უფრო ნეკა-ნეკა.

პ ი გ მ ე ე ბ ი ს

უ ხ უ ც ე ს ი

ახლა კი ნებით უდრეკით  
საქმესაც შემოუღექით!  
აბა, ცოცხლად და ხალისით!  
აბა, სიჩქარე ძალის წილ!  
ვიდრე მშვიდობის დრო არი,  
ვართ თავისუფლად მოარი,  
ვჭედოთ ხმლები თუ ფარები,  
დიდ ომში მოსახმარები.

ჭიანჭველების დასებო,  
ნაასებ-ნაათასებო,  
დროზე მოზიდეთ მადანი,  
გრდემლი და ქურა მზად არი.  
დაქტილნო პაწაწინანო,  
მაგრამ სიმრავლით წინანო,  
შემა მოზიდეთ მორებად,  
კოცონზე შედგით გორებად,  
არ შემოგვაკლოთ ნახშირი,  
ღველფიდან გამონახშირი.

პ ი გ მ ე ე ბ ი ს

მ ხ ე დ ა რ თ მ თ ა ვ ა რ ი

კარგი მოისრე ის არი, არ  
გააცულოს ისარი.  
ტბასთან ბუდობენ ყანჩები,

უჩანთ მაღალი კანჭები.  
გადმოგვცქერიან ზევიდან,  
დადიან რხევა-რხევითა.  
დავხოცოთ ერთი გასროლით,  
ერთი ბოძალით ბასრულით.  
მოვდივართ რიხიანები,  
ზუჩებით ჯილიანებით.

ჭ ი ა ნ ჭ ვ ე ლ ე ბ ი    და    და ქ ტ ი ლ ე ბ ი

ჩვენ ვილას მივეკედლებით,  
ჩვენ ივ ბორკილის მჭედლები.  
ის დროც მოგვიდის ძლევისა,  
ჟამი ბორკილთა მსხვრევისა.

ი ბ ი კ ო ს ი ს    წ ე რ ო ე ბ ი

ეს რა ხმები ამოგვესმა,  
სასიკვდილო გმინვა-კენესა!  
მოდგმას ჟლეტენ კეთილშობილს,  
ჩვენს ახლობელს, ყანჩად ხმობილს.  
დარევიან კარგებს ცუდნი,  
დაგვაჯუღნი, ფეხებმრუდნი.  
რა გნიასით, რა ფართხალით  
გადაწითლდა ტბაში წყალი.  
დას-დასებო, მსგავსო ჩვენო,  
ზღვის გადაღმა გადამფრენო,  
დრო ვუპოვოთ, ნუ შევარჩინთ!  
მოვიხელთოთ წამი მარჯვე!  
შერიგება არვინ ცაღოთ,  
მტრობა დავღოთ სამარადო!

*(ხმაურით გადაივლიან)*

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ვიცი ჩვენებურ კუდიანთა ზნეცა და ნირიც,  
აქ ამ სამხრეთში რად მინდოდა ზედმეტი ჭირი!  
არა, ბლოკსბერგი სხვა რამეა, სხვა სიამეა,  
არ დაგანებებს გზის დაკარგვას, დღეა, ღამეა.  
ილზეშტაინში ქალბატონი ილზე შინ არი,  
ჰაინრიხ-მთაზე ჰაინრიხი ზის მოცინარი.  
მხვრინავი კლდიდან ელენდამდე გაისმის ხვრინი,  
ათასი წელი იგივეა ჭირიც და ღხინიც.  
აქ კი ერთ წამში თუ რაიმე დაგხვდეს უცვლელად!  
არ იცი, ფეხქვეშ მიწა როდის აიბურცება.  
მცირე მინდორი გადავჭერი ფიქრით გართულმა,  
მივიხედე და ჩემს ზურგსუკან მთა აღმართულა.  
გინდ სერი იყოს, კი ბატონო, შევთანხმდეთ სერზე,  
არადა, ჩემი სფინქსებიდან ვერ ვხედავ ვერც ერთს.  
ისე, კოცონთა მიმქრალ შუქზე სულ არ ჩანს ძნელი,  
სასიყვარულო რამე საქმეს გამოვკრა ხელი.  
კეკლუტთა გუნდი ცეკვა-როკით მოემართება,  
არა მგონია, იუარონ ჩემთან გართობა.



ლ ა მ ი ე ბ ი, *მეფისტოფელის მისაზიდავად*

მრუში და ართვალნი  
შედგა და გვიცქერს.  
ტკარცალით, ფართქალით  
გავიქცეთ მისკენ.  
შევჩერდეთ ჩურჩულთ,  
სიცილით ჩუმ-ჩუმით,  
დავტოვოთ სახტად.  
ეგ ძველი ცოდვილი  
ქელავს ატოტვილი,  
ახტა და დახტა!  
გამორბის გრეხით,  
ჩაუხა ფეხით!

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი, *შეჩერდებო*

საბრალო მამრო, ეხ, რამდენს იტან!  
სულ გატყუებენ ადამის დლიდან!  
გაცუნდრუკებენ ძველი ფანდებით,  
რაც არ ბერდები, ვერ ჭკვიანდები.  
ვიცი, ეგ მდედრნი რანიც არიან,  
პირგათხი პნილნი, ტანგაკოჭილნი,  
მინც მათ გზაზე მიგვიხარია,  
დავხტუნავთ მათი მონა-მორჩილნი.

ლ ა მ ი ე ბ ი

ფიქრობს, შეჩერდა, ყოყმანშია! თავს დაუარეთ!  
შეეთამაშეთ, ნუ დააფრთხოთ მკაცრი უარით!

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

არა, ჯობია, თავი ვანებო,  
ამ უსარგებლო ფიქრსა და ყოყმანს.  
რომ არ ეგენი, კუდიანები,  
ვინ ინდომებდა ეშმაკად ყოფნას!

ლ ა მ ი ე ბ ი

გააბრუეთ გმირთაგმირი,  
აუშალეთ ტრფობის ჭირი!

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ბუნდ ნათელში ვარჩევ ქალებს,  
მთელი გუნდი დაფართქალებს!  
ალარ მინდა გითხრათ ავი,  
ხართ ლამაზი სანახავი!

ე მ პ უ ს ე

მეც შემრიე მაგ შენს დედლებს,  
შენს ამაღას შემაკედლე.

ლ ა მ ი ე ბ ი

თამაშს არევს უსახური!  
არ შემოძვრეს, უგდეთ ყური!

ემპუსე, მეფისტოფელი

მე ვარ ემპუსე, შენი მამიდა,  
ვირის ჩლიქი მაქვს, მიცნობ ამითაც.  
აკი შენც ჩლიქი გშენის ჩემსავით,  
უახლოესი ხარ ნათესავი.

მეფისტოფელი

უცხო სახეებს მაინც ვხედავდე!  
ყველა ერთია! არ ჩანს საშველი!  
ირგვლივ, ჰარციდან საბერძნეთამდე,  
ყველგან ბიძაშვილ-მამიდაშვილი!

ემპუსე

მაქცია ვარ, დამინახეთ,  
შევიცვალე უცებ სახე,  
გამოვიბი ვირის თავი,  
გავახარო ნათესავი.

მეფისტოფელი

ვერ მივიღებ ასეთ პატივს,  
ვერც შეგაქებ მაგისათვის.  
არად მინდა ჩემი თავი  
ვირის თავის ნათესავი.

ლამიები

არ მიიკარო! მოსხლტეს ახლავე!  
უხიაგ არსთა რიგში წერია!  
იმწამსვე ქრება მის სიახლოვეს,  
თუ რამ კარგი და მშენიერია.

მეფისტოფელი

თქვენც, დაზმანული ტურფა დობილნი,  
არ ჩანხართ დიდად მისანდობელნი.  
ფერადლოვნება თქვენი ღაწვების  
სულ ფუნჯით არის მონაღვაწები.

ლამიები

სინჯე! ბევრნი ვართ! გადმოგვერიე!  
სხვაგან სად ნახავ ჩვენდარ ფერიებს,  
თუ ბედი მოგდევს, შეგხვდება წილი!  
მაგრამ რაგინდაც თავი გაბუქო,  
გაიმიჯნურო, გაიჭაბუკო,  
არც შენ ბრძანდები ყვავილი შლილი.  
ჩვენ კი, დობილნი, ნელა და ნელა,  
შემოვიცალოთ ნიღბები ყველამ,  
თავს დააბრალოს, თუ დარჩეს წბილი.

მეფისტოფელი

ყველაზე ლამაზს ჩავჭიდე ხელი...

(ძიხუტებს)

რისი ლამაზი! ცოცხია ძველი!

(ახლა სხვას წასწვდება)

ეს აქ? – ვაიმე, ესეც ართვალი!

ლ ა მ ი ე ბ ი

შენი სარგოა, თუ გსურს მართალი!

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ვგონებ, ის მომცრო სხვებზე კარგია!  
ხელიკივით გასხლტა, რა დაგკარგვია!  
გაასრიალა ნაწნავი-გველი!  
აგერ ის მომწონს, ჩავჭიდოთ ხელი!  
მაგრამ რა შემრჩა? ჭიგო და ტირსი!  
ზედ წამოსცმია პინიის გირჩი.  
ვინ ავირჩიო? ის ტანად სრული?  
მაგ სქელუკასთან ვიჯერო გული?  
გავა-თეძოთა შვენის დავლათი,  
ჭკუას გადავა აღმოსავლეთი!  
მაგრამ უეცრად დაიფშუტუნა  
და გასკდა როგორც სოკო ფშუტუნა...

ლ ა მ ი ე ბ ი

უხმო, უღინღლო და უამური  
გადააფარეთ ფრთები ღამურის!  
ფრთა შემოავლეთ შავი და ჩქარი,  
როკაპის ნაშობს წეწავდეს ქარი!  
კარგად გადარჩა აყვია ცეტი,  
რა ეთქმის ჩვენდა მადლობის მეტი!

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

არ მომიმატებს არა ჭკუას მათი ყურება,  
ჩრდილოეთივით უაზროა აქაურობაც.  
ყველა აჩრდილი აღერდილი, ავად მწეწავი,  
ხალხიც, მგოსანიც გაუჩორენელ-დაუხვეწავი.  
ნიღბების ცეკვა, როგორც ყველგან, სიძვა-ლირწება!  
ხედავ, გონჯია, მაინც გიწვევს, ვნებით ირწევა.  
თავს მოვიტყუებ, კი ბატონო, არ მენანება,  
ასე უეცრად არ ქრებოდეს ტკბილი ზმანება.

*(კლდე-ღრეში ვზააბნეული)*

სად ვარ? გარშემო ქვის ნაყარია,  
ბილიკი იყო, ბილიკი არ ჩანს,  
ჩემი სფინქსებიც არსად არიან,  
ვინც თუ რაც იყო, მთის უკან დარჩა.  
შენს ციცაბოზე, კლდეო ტიალო,  
აღმა და დაღმა დავბლოტილო.  
აქ ერთ ღამეში სწორი მიწიდან  
ეს რა მწვერვალი ამოიზიდა!  
თითქოს როკაპთა ცეკვა-როკვებით  
აქ გადმობრძანდა ჩვენი ბროკენი.

ო რ ე ა ს ი, ბუნებრივი კლდიდან

ჩემთან ამოდი მთათა გრეხილზე,  
უხსოვარ თხემებს შემოეხიზნე!

ეს აქ პინდუსის ბოლო ტოტია,  
ახალადგმული ბორცვი კი არა!  
ძლეულ პომპეუსს აქ უოტია,  
სწორედ ჩემს ზურგზე გადაიარა.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

მუხნარიანო მაღალო თხემო,  
შემოგეფარე, ამოველ ზემოთ.  
ვერ აღწევს შიგნით კაშკაში მთვარის,  
ვარ განუჭვრეტელ უკუნში მდგარი.  
მაგრამ იქ რაღაც აინთო მკრთალად,  
სუსტი შუქია, არა აქვს ძალა.  
მომიახლოვდა... ვხედავ, ვინც არი!  
პომუნკულუსი! უმაღ ვიცანი!  
პატარა კაცო, საით გივლია?

პ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

შემოვიარე, გარეშემო რაც ადგილია.  
მსურდა ეგ შუშა, ჩემი კოლბა, გამომემტვრია,  
ნახევრად ქმნილი ვშობილიყავ ბარემ ერთიან!  
მაგრამ, რაც ვნახე, მაგ სურვილმა გადამიარა,  
ხიფათს შემყრიან, აქ რომ ვიქცე ადამიანად.  
ორ ფილოსოფოსს გზად ვუსმენდი აქ მომავალი,  
მხოლოდ „ბუნება“ და „ბუნება“! გაბმით, უწყვეტად!  
ეგ ის სიტყვაა, უზღვავე ცოდნას რომ იუწყება.  
მოუხვეჭიათ, როგორც მივხვდი, სიბრძნე მრავალი.  
კვლავ მათთან ვივლი, არსთა არსი ეცოდინებათ,  
მეტყვიან, რა ვქნა, სად წამიყვანს ქვეყნის ღინება.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ჩემი რჩევაა, რეტირეტში არ გადავარდე,  
სხვას ნუ უყურებ, შენი თავი შექმენ თავადვე.  
თუ სადმე ბნელში ლანდ-აჩრდილებს გასდით რიალი,  
ფილოსოფოსიც იქავეა, ზის ფიქრიანი,  
ზის, თავი მოსწონს, საკუთართ ტკბება ხელობით,  
საზრისთა ხმევით, ახალ-ახალ ლანდთა მქმნელობით.  
გზას უძებნელად ვერ იპოვი სხვის ჯოხზე ბჯენით,  
თუ გინდა იქმნა, შენ თვითონვე ქმენ თავი შენი!

პ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

მაგრამ ის რჩევაც თუ კეთილად შესასმენია?

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

მაშ, გასწი! ნახავ, რაც მოხდება! ნება შენია.

*(ერთმანეთს გამოვრდებიან.)*

ა ნ ა ქ ს ა გ ო რ ა

ვერავინ გაგტუნს, იმოდენა სიკერპეს იტევ,  
თორემ ამ საქმეს რა მტკიცება სჭირდება კიდევ?

თ ა ლ ე ს ი

ქარის ნებაზე მიდი-მოდის ტალღა რწეული.  
კლდეს ვერ გადადის, უკუმისრბის დუქმორეული.

ანაქსაგორა

იმ ურყევ კლდესაც ცეცხლი ბადებს პირველყოფილი.

თალესი

რაც კი რამეა, წყლისგან არის ოდენ შობილი.

ჰომუნკულუსი

თქვენს გვერდით ვივლი, თუ ნებას დამრთავთ.  
ხომ უნდა ვიშვა მართლა და მართლა!

ანაქსაგორა

მითხარი, თალეს, შეგიძლია, მაგ შენი შლამით  
ეს ამოღენა მთა აღმართო აქ, ამავე ღამით?

თალესი

ბუნება მარად მედინია, მდინარის გვარად,  
ღღეს, ღამეს, საათს – არა ვადას არ იღებს ზღვარად.  
ის არ ძალადობს, ნება-ნება ამზადებს ახალს,  
ღიღსაც, მცირესაც დადინჯებით ძერწავს და სახავს.

ანაქსაგორა

მაშ, ეს რა იყო, პლუტონური ცეცხლი საზარი!  
ამოქმენილი ეოლოსის ერთი შებერვით!  
უცებ დაბზარა მიწის პირი, ქერქი ბებერი,  
აქვე, ჩვენს თვალწინ, მთა ამოჩნდა უზარმაზარი.

თალესი

კი, მთაც ამოჩნდა, კბოდეებიც და ქარაფებიც,  
მერედა, ამით რა მტკიცდება? არც არაფერი.  
მაგაზე დავა იმას ნიშნავს, დაკარგო დრო!  
მაგაზე დავა იმას ნიშნავს, გაართო ბრბო!

ანაქსაგორა

მირმიდონელნი მოვარდნილან მეცსეულები,  
მთის ფერდობებს და კლდის ნაპრალებს შესეულები.  
ჭიანჭველები, პიგმეები, დაქტილთა ჯგრო!  
არც ისე უქმადაც დაკარგულა ყოველი დრო.

(ჰომუნკულუსს)

შენ, ვინც დიდ საქმეს არა სწევიხარ,  
ვიწრო საკანში გიყრია ფუძე,  
ამათ ხელმწიფედ ამირჩევიხარ,  
სამეფო ტახტზე დაგადგენ უცებ.

ჰომუნკულუსი

თალესსაც ვკითხოთ!

თალესი

არ გირჩევ მაგას!  
ამათ ფუთფუთთან საერთო რა გაქვს!  
თანაც შეხედე: წეროთა გუნდი  
შესამუსრავად აცხრება უნდით,  
ვეჭვობ, ხელმწიფე გადარჩეს მათი.



ვერ გასხლტებიან, რა-რაც სხარტები,  
დაღერებიათ ჭანგ-ნისკარტები,  
ამზადებს ბედი საზარელ ნადიმს.  
მიჯრით შეუდგნენ ფერდობზე ცოცვას,  
ჰკონიათ, შერჩათ ყანჩების ხოცვა.  
ზღავენ მაგ ისარ-ბოძალთა წვიმას,  
ბოროტად სისხლი რომ ღვარეს, იმას!  
ჰა, წეროები მოიჩქარიან!  
იგივე ჯიშია! ყანჩის გვარია!  
ვერ იხსნის ჯუჯებს ფარ-ხმალი მათი,  
ჯავშან-ბეგთარი, შუბი თუ წათი,  
ვერც მუზარადზე ჯილის ფარფარი,  
ყანჩების ფრთები, ნაალაფარი!

ან ა ქ ს ა გ ო რ ა, საზეიმოდ, მცირე პაუზის შემდეგ

აქამდე მხოლოდ მიწისქვეშეთს ვუძღვნიდი ქებას,  
ახლა კი ცისკენ, მთვარის მიმართ, ღალადი მნებავს.  
უბერებელი! შენ, ვისთვისაც არ გადის ჟამი!  
სამსახოვანო და ხმობილო სახელით სამით!  
ხალხისთვის შეგთხოვ!  
სატანჯველი მისი დამთავრდეს!  
დიანა, ლუნა და ჰეკატე, შენ ხარ სამთავე!  
ო, ღრმათაურმეს წიალთა მგზავრო,  
გარეგან მცხრალო, შინაგან მძლავრო,  
ჩრდილი გადანსენ, გვაჩვენე ძალა,  
ჯადო-თილისმით ნურაფერს მალავ!

(პაუზა.)

როგორ უეცრად გაიგონეს ჩემი ვედრება!  
ბუნების წესი გამოცვალეს დაუყვედრებლად!  
ქალღმერთის ტახტი, დისკო მთვარისა,  
ვარვართ მოდის! მიწას დარისხავს!  
დაიღუპება ქვეყანა მთელი,  
გავქრებით ჩვენც და ზღვაცა და ხმელიც!  
დიდო ქალღმერთო, ჩემით მოხდა ეგ ავი საქმე!  
თუ ღირსი ვიყო, დავისაჯო, დავმიწდე აქვე!

თ ა ლ ე ს ი

საოცარია, რას ხედავს ასეთს,  
დგას და დაღადებს სულ ბოლო ხმაზე!  
ვერ გამიგია, ვის შესჩივის ან რაზე მოთქვამს?  
ისე, ამაღამ, ვერ დავმაღავ, სიგიჟის დრო დგას.  
მთვარე კი, ნახე, კვლავ მშვიდია, აუძღვრეველი,  
თავის გზაზევე მიირწევა, შუქთა მფრქვეველი.

ჰ ო მ უ ნ უ კ უ ლ უ ს ი

იმ მთას შეხედეთ! პიგმეების მთა იყო წელან!  
ცაში მწვერვალად აისროლა მაგ ერთმა ჭეხამ!  
რა ზათქი გახდა! რა ვეება კლდე მოსწყდა მთვარეს!  
გადასხვაფერდა გარეშემო ყოველი არე.

მომწონს! კარგია! ქმედით ძალთა მიყვარს თამაში!  
ერთბაშად ვნახეთ ცის და მიწის ძალთა მოდენა!  
უცებ, ჩვენს თვალწინ, ამ ერთ ღამეში  
წამოიძვრა მთა რამოდენა!

თ ა ლ ე ს ი

არ შეგაშინონ! ყველაფერი ფიქრშიგნით ხდება!  
მხოლოდ ჯუჯათა საზიზღარი ჯილაგი წყდება.  
ბედი გქონია, მათ ხელმწიფედ რომ არ წახვედი!  
ახლა ნახავენ, რა სიმდიდრეც აქვთ მოსახვეტი!  
ჩვენ კი დავიდრათ, ზეიძია იქ, ზღვასთან ახლო.  
უცნაურ სტუმრებს მოეღიან. მივიდეთ, ვნახოთ.

(გადიან.)

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

საქმეა? უნდა ამ კლდეებში ვიდრომილო,  
მუხების ფესვებს მოვეჭიდო, აველო ფრიალო.  
სულ სხვა რამ არის ჩემი ჰარცი, სუნი დგას ფიჭვის!  
ფისის სურნელი! გეგონება გოგირდი იწვის!  
ამათ ქვესკნელში როგორ ხდება, ნეტავ, წამება,  
კუპრსა და გოგირდს რა სახმილი ესაბამება?

დ რ ი ა ს ი

შენს ქვეყანაში, შესაძლოა, ჭკვიანიც ჩანდი,  
მაგრამ აქ შენი ჭკუისაგან არა ჩანს ლანდიც.  
ო, ეს მამულზე გოლებანი! ცრემლთა ძახვანი!  
ჩვენთან წამოდი, საღვთო მუხებს ეცი თაყვანი.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

წუხილი იცის დაკარგულმა... ვერ ამოგითქვამს...  
სხვა სიტყბოდ გიჩანს, მიეჩვიე რასაც ოლითვან.  
მაგრამ იქ, მღვიმის მწვანე ბინდში, ვილაცას ვხედავ,  
გასამებული მეჩვენება... ვინ არის ნეტავ?

დ რ ი ა ს ი

ფორკიადები! ბინდბუნდია მათი საუფლო.  
თუ არ გზარავენ, ჯობს, ახლოდან გაესაუბრო.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

რატომაც არა! მაგრამ ვიტყვი გამოტეხილად:  
არა ვარ თუმცა მცირე აზრის საკუთარ თავზე,  
ჯერ არ ყოფილა, მსგავსი რამე ახლოს მეხილა,  
არსებებს ვხედავ მანდრაგორის ფესვების მსგავსებს!  
ვჭვრეტ სიმახინჯეს, სასიკვდილო ცოდვაზე საზარს!  
თვით ჯოჯოხეთიც არ მიიღებს, დაიდებს რაზას!  
აქ ამ დიდებულ ანტიკაში რა წილი უძევთ?  
მშვენიერების ქვეყანაში ვინ მისცათ ფუძე?  
გგონებ, იყნოსეს ჩემი მოსვლა, იშმუშნებიან!  
ლოყებს ბერავენ ვამპირები! სტვენის ხმებია!

ე რ თ - ე რ თ ი      და

დებო, ვილაცამ შემობედა, ხმა მესმა თითქოს...  
გთხოვთ ჩვენი თვალი გადმომეცით, ვინ არის, ჰკითხოვ.



მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

მოკრძალებული მოვეახლე თქვენს სამყოფს წმინდას,  
თქვენი სამკეცი წყალობა და კურთხევა მინდა.  
ჩემით მოვბედე, უცნობი ვარ, არ ვარ წვეული,  
არადა, თქვენი ნათესავი ვარ შორეული.  
იქ ვიყავ, სადაც ძველ ქალღმერთთა მაღალი წრეა,  
თაყვანისცემით მივეახლე ოპსსა და რეას,  
პარკებიც ვნახე, ის ასულნი ქაოსისანი.  
დები ხართ მათი, შეგხედეთ და უმაღ გიცანით.  
მაგრამ ყველანი რომ შეკრიბო, არ ღირან თქვენად,  
ალტაცებისგან ვერას ვამბობ, წამერთვა ენა.

ფ ო რ კ ი ა დ ე ბ ი

ეგ უცხო სული, ჩანს, ძალიან გონიერია.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

მიკვირს, მგოსნები თქვენს ღიღებას რად არ მღერიან,  
ან როგორ მოხდა, რომ არსად ხართ გამოსახული,  
არც ქანდაკება, არც სურათი არ მაქვს ნახული.  
კვეთს საჭრეთელი იუნონას, ვენუსს თუ პალასს,  
საოცარია, როგორ თქვენზეც არ სინჯეს ძალა.

ფ ო რ კ ი ა დ ე ბ ი

გამოუსვლელად ბნელ ღამეში ვცხოვრობთ მარტონი.  
ერთმანეთს ვკმარობთ, არ გვჭირდება სხვა გასართობი.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ზიხართ, არავის არც ნახულობთ, არც ენახვებით?  
ქვეყნის გარეშე დარჩენილებს არ გჭამთ ნალველი?  
ქვეყნისა, სადაც თვალსაამოდ, ხელშესახებად,  
გარდაიქმნება მარმარილო გმირთა სახებად,  
სადაც...

ფ ო რ კ ი ა დ ე ბ ი

გაჩუმი! ვერ გვაცთუნებს ჩვენ ეგეთები!  
ფიქრობ, ავდგებით, გარე-გარე წავეხეტებით?  
ღამისგან ვიშვით, შევეთვისეთ და შეგვეთვისა,  
არათუ სხვისთვის, უცნობნი ვართ ბარე ჩვენთვისაც.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

რაკი ასეა, ახალ თამაშს გთავაზობთ მაშინ:  
არსებობს ხერხი, შენი არსით გაცხადლე სხვაში.  
ცალი თვალი გაქვთ, ცალიც კბილი – საერთო ყველას,  
მითოლოგია მაგ საქმეზე ნაკლებად ღაელავს.  
მოდით, ცოტა ხნით სამივენი იქცეთ ორად,  
მესამე სახეს მე წავიღებ, წავიტან შორად,  
ქვეყანამ გნახოთ...

ე რ თ ი - ე რ თ ი

და  
თანახმა ხართ? გადავცეთ წილი?

ღ ა ნ ა რ ჩ ე ნ ი

ორი  
ერთი პირობით: ჩვენთან დარჩეს თვალი და კბილი.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

საუკეთესოს თქვენ იტოვებთ? მერე მსგავსება?  
ის ჩემი სახე მაგ თქვენეულს შეეთავსება?

ე რ თ - ე რ თ ი    და

ეგ ადვილია: ცალი და ცალი  
გამოაჩინე ღოჯი და თვალი.  
ისე პირწმინდად დაემთხვევა პროფილს პროფილი,  
თუ გინდაც ერთი დედ-მამისგან ვიყოთ შობილი.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ო, მაღლი თქვენდა, განუზომელს მაწიეთ პატივს.  
დე, იყოს ასე!

ფ ო რ კ ი ა დ ე ბ ი

იყოს ასე! იარე, წადი!

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ქაოსის ძე ვარ ჭეშმარიტი!

ფ ო რ კ ი ა დ ე ბ ი

ჩვენ კი ასულნი!

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ჰერმაფროდიტად არ შემრაცხონ ზღვარს გადასული!

ფ ო რ კ ი ა დ ე ბ ი

ჩვენი ახალი დის მშვენება მოგვნათებია,  
ერთი თვალიც და ერთი კბილიც მოგვმატებია.

მ ე ფ ი ს ტ ო ფ ე ლ ი

ვის თვალს ვერვინო დღევანდელი ჩემი სახებით!  
თვით ჯოჯოხეთში დაფრთხებიან ქაჯ-ემმაკები!

(გადის)

## კლდოვანი ყურე ეგევის ზღვაზე

(მთვარე, შუაგულ ცაზე შეყოვნებული.)

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი, *ქიმებზე სხედან, ფლეიტებს უკრავენ და ძღერაინ*

თესალიელ გრძნეულ ქალთა  
რა რომ ჯადო დაგეკვალთა,  
ძირს, მიწაზე, ჩამოხვედი.  
გადმოგვცქერი ახლა ციდან,  
შენი ღამის სიმაღლიდან,  
დგახარ, როგორც ნათლის სვეტი.  
მოლივლივე ზღვაც შენია,  
შენი შუქი აფენია!  
გვიმსახურე, სავსე მთვარევ,  
მიგვინდე და შეგვიწყნარე!

ნ ე რ ე ი დ ე ბ ი

და ტ რ ი ტ ო ნ ე ბ ი  
ჩვენც საყვირთა მძლავრი ხმებით  
მთელ კიდევანს გადავწვდებით.

სანამ ქროდა მძაფრი ქარი  
მშვიდ წიაღში ჩავასწართ,  
შევეფარეთ ზღვათა სიღრმეს,  
სიმღერებმა ამოგვიხმეს.

ამოგცურდით წყობილები,  
ოქრო-ვერცხლით მკობილები,  
სამკაულით არნახულით,  
დღემდე ფსკერზე დამარხულით,  
დავლად მათგან მონაჯერით,  
ვინც დალუპეთ თქვენი მღერით.

### ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი

ფსკერზე მხოლოდ თევზი ვიცი!  
გული არ უცთ არავისთვის!  
არა ცეცხლი, არა ჟინი!  
თუ ფსკერიდან ამოხვედით,  
თქვენც რითი ხართ მათზე მეტი?  
ვთქვათ, რითი ხართ არ ისინი?

### ნ ე რ ე ი დ ე ბ ი

და ტ რ ი ტ ო ნ ე ბ ი  
მაშ, აქ რისთვის მოგაშურეთ,  
ავირჩიეთ თქვენი ყურე?  
გული გვიცხ და ისე დავალთ!  
დაგანახვებთ თქვენი თვალით,  
სად გაივლის ჩვენი კვალი,  
თევზზე მეტი რითიცა ვართ!

### ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი

წამში გაქრნენ, გზად მიიქცნენ,  
წავლენ სამოთრაკიისკენ,  
მოიხილონ ნაპირები,  
იმ ღმერთების, კაბირების,  
თავის თავს რომ თვითონ შობენ,  
შობენ, მაგრამ ვერა სცნობენ!  
მთვარევე, იდექ შუა ცაზე!  
არ ჩახვიდე, დარჩი ასე!  
დაუცხრობლივ იკამკამე,  
დღე ნუ მოვა, იყოს ღამე.

### თ ა ლ ე ს ი

გნებავს, მიგიყვან, აქ ახლოა ნერევისის მღვიმე,  
ოღონდ ბუზღუნა ბებერია, გუნებაშიმიმე.  
ავობს კუშტი და უჯიათი, თუხთუხებს მარად,  
კაცთა ნაქმარი არა საქმე არ უჩანს არად.  
ხალხი კი მაინც აფასებს და უწოდებს ნეტარს,  
რადგან თვალდათვალ შეუძლია მომავლის ჭვრეტა.  
ბევრისთვის კარგი სამსახურიც გაუწევია,  
სულ საკეთილო გამომდგარა, რაც ურჩევია.

### ჰ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

მიუუკაუნოთ, არ გატყდება ჩემი სინჯარა,  
ალიც მეყოფა იქაობის გასასინჯარად.



ნ ე რ ე კ ს ი

ყურში რა ხმები ჩამდგომია? კაცთა ხმებია?  
უნდა ბოლომდე გამამწარონ, არ მეშვებიან!  
ღმერთობას ლამობს უგერგილო სუსტი ქმნილება.  
ამოდ იბრძვის, ვერ ეწევა სრულყოფილებას!  
ნაცვლად იმისა, გავერიდო, როგორც წესია,  
გვერდით ვუდგავარ, ვინც მაგათგან უკეთესია.  
არადა, სიტყვას ვერ შეასმენ გონებით ურჩებს,  
ერთი ფასი აქვს, ურჩევ რამეს, არაფერს ურჩევ!

თ ა ლ ე ს ი

ზღვათა მოხუცო, მაინც ყველა გიცხადებს ნდობას.  
ნუ გაგვაძეგვებ, შენი კალთის გვაძოხვიე ქობას.  
ამ ალს შეხედე! ყველა ნაკვითთ კაცის მგვანია,  
შველა სჭირდება, აქ რჩევისთვის მომიყვანია.

ნ ე რ ე კ ს ი

რჩევა? რა რჩევა? კაცთაგანი ვინ უსმენს რჩევას?  
მიღის და მისტვენს! მე შენ გეტყვი, განსჯაში შევა!  
უთხარ, რაც გინდა! უჯიათად დგას თავისაზე,  
ის უჩანს სწორად, მოკლე ჭკუით რასაც ისაზრებს.  
მამაშვილურად გავაფრთხილე აკი პარისი,  
მაგრამ შლეგისთვის არ აღმოჩნდა ეს საკმარისი.  
ცოლი წაჰკვარა მასპინძელს და გაქრა, წავიდა.  
რაც მოხდებოდა, სულ იცოდა! ვუთხარ თავიდან!  
ვიხილე კვამლი, შავ ბოლქვებად ცისკენ დაძრული,  
მთელი ქალაქი გადამწვარი, გადახანძრული!  
ისიც, რომ ლექსად დარჩებოდა ტროის დაცემა,  
ათასწლეულებს შიშს მოჰკვრიდა და აღტაცებას.  
ყინჩმა ყმაწვილმა არ უსმინა მოხუცის ნათქვამს,  
და ბურჯმითხრილი ილიონი ხანძარმა დანთქა.  
ვეება მძორი დიდხანს ეგდო მხეცთა ხადილად,  
პინდუსის მთელმა არწივეთმა ზედ ინადიმა...  
ანდა ულისეს არ ვუთხარი, წინ რაც ელოდა?  
რას დამართებდა საკუთარი განუხჯელობა?  
კირკეს ამბავიც, კიკლოპისაც, თვალწინ დავუწყვე-  
ყური მომაპყრო? შეისმინა რაც-რა ვაუწყე?  
რა დრო დასჭირდა, რამოდენა მსხვერპლის გაღება,  
სამშვიდობოზე გამორიყეს ვიდრე ტალღებმა!

თ ა ლ ე ს ი

კი, ბრძენისათვის ერთობ მძიმე გაკვეთილია,  
მაგრამ წყალობას მაინც გასცემს, ვინც კეთილია.  
უმაღურობას გადაწონის ასსა და ათასს  
მაღლიერების ერთი კვნიტი მცირეთა სხვათა.  
და ჩვენ, მცირენი, გთხოვთ წყალობას: ურჩიე ყმაწვილს,  
რა გზას დაადგეს, როგორ გახდეს სრულქმნილი კაცი.

ნ ე რ ე კ ს ი

გასწით, გუნებას ნუ წამიხდენთ, მომწყდით ორივე!  
დღეს აქ ვერაფერს გამოძრებით მაგ ჩაცვივით!

სულ მალე ჩემი ასულები სტუმრად მომივლენ,  
ჩემი ლამაზი დორიდები, ზღვის გრაციები.  
თქვენს მიწას ჰკითხეთ, ოლიმპოს თუ კიდევ რაც არი,  
ვისნი უნახავთ მიმოხრანი ასე მწყაზარი?  
ზღვის ცხენთა ზურგზე დრაკონების მწვანე ზურგიდან  
გადაიფრენენ, უკეთესის ნახვა ნუ გინდა!  
ისე მსუბუქად დააქროლებს ტალღა რხეული,  
ჰგავს თუ, ქათქათა ქაფს უჭირავს მათი სხეული.  
ვენუსის ეტლის, ნიჟარათა ეტლის შვიდფურისა,  
იხილეთ სრბოლა! გალატეა გამოჩნდა მნათი!  
მთელი პათოსი მას მიაგებს ღვთაებრივ პატივს,  
რაც იქაობა მიატოვა ოქროს კიპრისმა.  
ახლა მისია ბომონიც და ეტლიც ნიჟარის,  
კუნძულის სრული მბრძანებელი ახლა ის არის.  
გამშორდით-მეთქი! აღარ მინდა მეტი ვისმინოთ!  
შვების დღე მიდგას, თავი არვინ შემარისხვინოთ!  
პროტევსთან მიდით! არ მჭირდება თქვენი თაყვანი!  
იმას მოჰკითხეთ სახვანი და გარდასახვანი!

თ ა ლ ე ს ი

არ გამოვიდა ჩვენი საქმე, ამოდ დავშვრით!  
პროტევსი გინდაც ჩავიჭიროთ, გასხლტება წამში.  
არ გასხლტება და ისეთ-ისეთს იტყვის საკვირველს,  
ისეთ უცნაურს გამოთარგავს, ჭკუას აგვირევს. მაინც  
მივიდეთ, არ ყოფილა მეტი საშველი, გადავიაროთ  
ეს ბილიკი, იქ მისასვლელი.

(გადიან.)

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი, *მალლით, კლდეებიდან*  
რა მოჩანს ტალღებზე შორით?  
მოსრბოლავს ქარული სრბოლით?  
თეთრი იალქნების წყება  
ჩნდება და ქრება და ჩნდება.  
მართლა იალქნები როდია,  
ნერევსის ასულნი მოდიან.  
ეს მათი ხმა ისმის  
შვების და ხალისის.

ნ ე რ ე ი დ ე ბ ი და ტ რ ი ტ ო ნ ე ბ ი  
შეხედეთ, რა მოგვაქვს თან!  
მხილველო, შორითვე სცან!  
ქელონის ვეება ფარზე  
ღვთაებრივ სახებებს ვარწევთ.  
მაღალი გალობა თქვით  
ლამაზად შეწნული ხმით!

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი

კაბირნო, მცირენო თვალად,  
გაქვთ ყოვლად უზღვავი ძალა.  
შემწენო ხომალდებმსხვრეულთა,  
ღელვისგან, ქართავან ძლეულთა!

ნ ე რ ე ი დ ე ბ ი    და    ტ რ ი ტ ო ნ ე ბ ი  
მოგვყავს კაბირები,  
გადმონაბირები.  
იქ, სადაც ეგენი არიან,  
ნებტუნი ღღემუდამ წყნარია.

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი  
თქვით, საით იარებით,  
ჩვენც ჩაგეზიარებით.  
ღმერთნი ხართ ძველთაგან ძველი,  
ღელვაში მეზღვაურთ შველით.

ნ ე რ ე ი დ ე ბ ი    და    ტ რ ი ტ ო ნ ე ბ ი  
ეგ სამნი გამოგვეყენ თანა,  
მეოთხემ უარი ბრძანა.  
ზის მარტო, სურვილებს იქრობს,  
ყოველთა მაგიერ ფიქრობს.

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი  
ღმერთები ქიშპობენ, მტრობენ,  
ერთმანეთს კილავენ, გმობენ.  
ჩვენ ყველას თაყვანი ვცეთ,  
ყველანი მოვიხმოთ მწედ.

ნ ე რ ე ი დ ე ბ ი    და    ტ რ ი ტ ო ნ ე ბ ი  
კაბირი შვიდიაო, ზოგ-ზოგი შარიანობს,

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი  
ის სამნი სად ვეძებოთ, რა მხარეს არიანო?

ნ ე რ ე ი დ ე ბ ი    და    ტ რ ი ტ ო ნ ე ბ ი  
არ ვიცით, ჭორია, არ არის ჭორი,  
უნდა ოლიმპოზე შევიტყოთ სწორი.  
სხვა ზოგი ხალისობს,  
კი, მერვეც არისო.  
თუმცა არ ყოფილან მზად,  
ერთად დაძრულიყვნენ გზად.  
კაბირნო, არვისა სადარნო,  
ღმერთებო, ძველნო და სხვაგვარნო,  
ხართ შიმშილეულნი ფრიად,  
უხვდომ-უწვდომელი გშიათ.

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი  
ვადილოთ ღმერთები  
იქ, სადაც არიან,  
ყველანი ერთობლივ,  
მზიან და მთვარიან.

ნ ე რ ე ი დ ე ბ ი    და    ტ რ ი ტ ო ნ ე ბ ი  
ამაყნი ვართ ჩვენი წილით,  
ზეიმისთვის შემოდღენილით.

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი  
ძველმა გმირებმა პონტი გადავლეს,  
ოქროს საწმისი მოინადავლეს.

თქვენც ჩამდენი ხართ ამგვარი საქმის,  
თქვენი კაბირნი სჯობია საწმისს.

*(საერთო მისამღერი, ორფად.)*

ჩვენც ჩამდენი ვართ ამგვარი საქმის!  
ჩვენი კაბირნი სჯობია საწმისს!  
თქვენც ჩამდენი ხართ ამგვარი საქმის!  
თქვენი კაბირნი სჯობია საწმისს!

*(ნერეიდები და ტრიტონები უჩინარდებიან.)*

პ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

დაუმთავრებელს ჰგვანან ესენიც,  
თიხის ქოთნების მაგვართ.  
ბევრი სწავლული, სიბრძნის მკვესელი,  
შუბლით შეხლია მაგათ.

თ ა ლ ე ს ი

გვანან და გვანდნენ, ძალიან კარგი,  
ძველი მონეტა იცნობა ჟანგით.

პ რ ო ტ ე ვ ს ი,

*უხილავად*

თქვენ თქვენებურად ხუმრობთ სტუმრები,  
მეც ჩემებურად გაგეხუმრებით.

თ ა ლ ე ს ი

სადა ხარ, პროტევს?

პ რ ო ტ ე ვ ს ი

აქ ვარ! იქა ვარ!

თ ა ლ ე ს ი

გვეთამაშები!  
ჩვენ კი საქმე გვაქვს. გვაპოვნინო უნდა საშველი.  
ნუ იმალები, მეგობრისთვის სიკეთე ქენი!  
ვიცი, იქ არ ხარ, საიდანაც ხმა ისმის შენი.

პ რ ო ტ ე ვ ს ი, *შორიდან*

მშვიდობით გნახეთ!

თ ა ლ ე ს ი, *ჩუმად ჰომუნკულუსს*

სულ ახლო დგას. ანთე ალი!  
თევზივით ცნობისმოყვარეა, დარჩება თვალი.  
უმაღლ იქ ჩნდება, გამორჩევით თუ რამე ბრწყინავს.

პ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

ძალიან ბევრსაც ვერ ვიბრწყინებ, გატყდება მინა.

პ რ ო ტ ე ვ ს ი, *გიგანტური კუს სახით*

ეს რა ანათებს?

თ ა ლ ე ს ი

სანახავად, გთხოვთ, მოიცალო!  
როდემდე გინდა იწრიალო, სახე იცვალო!

კაცებრივ კაცად დაგვენახე, ორ ფეხზე მდგარად,  
ჩვენც გამოვიჩინო, რითი ვნათობთ, რისაგან რა ვართ.

პ რ ო ტ ე ვ ს ი, კ ა ც ი ს ს ა ხ ი თ

ისევ ის შენი ბრძენთაბრძნული თავსატეხები!

თ ა ლ ე ს ი, გ ა მ ო ა ჩ ე ნ ს კ ო მ ო უ ნ კ უ ლ უ ს ს

ისევ ის შენი მაქციური მანჭვა-გრეხები!

პ რ ო ტ ე ვ ს ი, გ ა ო ც ე ბ უ ლ ი

მანათობელი ქონდრისკაცი? პირველად ვხედავ!  
კიდევ ახალი თავსატეხი! რას ნიშნავს ნეტავ?

თ ა ლ ე ს ი

რასაც უყურებ, სულ ეგ არი, სხვას არას ნიშნავს.  
რჩევისთვის დამყავს, სრული სახით სწადია, იშვას.  
შველა სჭირდება, ჯერ ბოლომდე ვერ გაჩენილა,  
უცნაურ წესზე შექმნილა და გზად გარჩენილა.  
სულიერებით კაცი გახლავთ ჩვეულებრივი,  
მაგრამ დიდია დანაკლისი სხეულებრივი.  
წონაც არა აქვს, ეს მინაა, რაც აძლევს წონას,  
მონატრებია კაცებრივი სხეულის ქონა.

პ რ ო ტ ე ვ ს ი

როგორც ეტყობა, ადრე დაბადეს.  
ძე-ასულია, გაჩნდა ვადაძდე.

თ ა ლ ე ს ი, დ ი ნ ჯ ა დ

თუ კრიტიკული მხრიდანაც განვსჯით,  
ჰერმეფროდიტის კვალი ჩანს მასში.

პ რ ო ტ ე ვ ს ი

ჰოდა, მისთვისვე უკეთესი, თუ ეს ასეა,  
სწორად შევურჩევთ, შეჭფეროდეს სქესი ხასიათს.  
არ უნდა ბევრი ზომა-წონა, კარგი და ავი,  
მანდ ერთადერთი წამალია, ზღვას მისცეს თავი.  
მცირით იწყება ყოველივე, ოლონდ ქმედებით,  
ნაკლებად მცირე უფრო მცირეს ნთქავს გამეტებით,  
ლონიერდება, ზდება დიდი, კვლავ უფრო დიდი,  
სრულყოფილდება, კიდევ მაღლა, სულ მაღლა მიდის.

პ ო მ ო უ ნ კ უ ლ უ ს ი

რა სიმწვანეა! რა სურნელება!  
ნეტარებისგან გული მეღევა!

პ რ ო ტ ე ვ ს ი

კონცხზე გაგვიყვანს ეგ ვიწრო ყელი,  
აბა, იქ გელის, თუ სიტკბო გელის!  
სხვა სიო დაქრის, იამებ ასწილ.  
აგერ იმ დასსაც სულ ახლოს ვნახავთ,  
შორით მომავალთ! სრულიად ახალთ!  
მოღით, მომყევით!

თ ა ლ ე ს ი

გაგვიძეხ, გასწი!

## ჰომუნკულუსი

უცხო მსვლელობა სამი სულისა,  
სხვადასხვა მხრიდან გზად მოსულისა!

*(როდოსის ტელქინები. ზღვის ცხენებსა და დრაკონებზე შემომსხდართ ნებტუნის სამკაპი მოაქვთ.)*

## ქორო

ნებტუნის სამკაპის ჩვენა ვართ მჭედელი.  
ღელვათა დამცხრობის, ტალღათა მკვეთელის.  
თუ მეხთამტეხელი ღრუბლებში გრგვინავს,  
ტალღას ატრიალებს ნებტუნი მძვინვარს.  
მაღლიდან წამდაწამ – ელვა დაკლაკნილი,  
დაბლიდან წამდაწამ – ტალღა დაგრაგნილი.  
მათ შორის რაც არის, ეკუთვნის ქარიშხალს,  
რასაც ვერ დაძირავს, დაწეწს და დარისხავს.  
მაგრამ დღეს ჩვენ მოგვაქვს ნებტუნის სკიპტრა,  
დღევანდელ ზეიმზე ხელთ უნდა ვიპყრათ.

## სირინოზები

თქვენ, ჰელიოსის რჩეულნი,  
დღის ელვარებას ჩვეულნი,  
მოხვალთ ჩვენს გასახარისად  
დღესასწაულზე მთვარისა.

## ტელქინები

მრავალსანატრელო ქალღმერთო ცისა,  
გულით რომ გახარებს ხოტბანი ძმისა,  
უსმინე, როდოსი რა ხმებად ხმინებს!  
მის მიმართ მარადისს ალაველენს პეანებს!  
ცეცხლის სახოვანი გადმოგვცქერს ღმერთი  
და რასაც დასცქერის, უყვარს და ელტვის.  
დასცქერის, დაჰხარის, მთელი დღე დანათის,  
ზღვაა თუ ნაპირი, კლდე-ღრე თუ ქალაქი.  
ქრებიან ნისლები, ჩნდებიან ჭავლები,  
ლივლივებს კუნძული შუქშემონავლები.  
ათასი ქანდაკი – ღმერთისთვის დადგმული,  
ათასი ჭაბუკი სხეულდაკვალოული.  
ჩვენა ვართ პირველნი, ვინც კაცის იერით  
ქვაში გამოსახა ძალი ზეციერი.

## პროტეკსი

ფუჭია სიტყვა მოტრაბახეთა!  
მაგათ ნახელავს მზე რომ დახედავს,  
მხოლოდ აცინებს კერპები მკვდარი!  
მას, რაც რვალისგან ჩამოსხმულია,  
ისე უძლერენ, ვითომ სული აქვს  
მართლა ჰკონიათ ღვთაების დარი.  
არარა ძალა არ არის მათში,  
ერთი მიწისძვრა დასცემს და დაფშვნის.  
რამდენჯერ მათი სხეული მქისე  
ცეცხლში გამდნარა ისევ და ისევ.



ხმელეთზე ყოფნა არის ჯახირი,  
ფოლხავ, დალოლავ მუხლებჩახრილი.  
გიჯობდა, თავი მიგეცა წყლისთვის!  
წყალში ცხოვრება სულ სხვა რამეა.  
დროზე მოასწარ! წასვლის ჟამია!  
აჰა, პროტევესი-დელფინი გიცდის!

*(სახებას იცვლის.)*

ზურგზე მომაჯექე, წავიდეთ ზღვისკენ,  
ოკეანესთან გვირგვინი ისკვენ!

თ ა ლ ე ს ი

შეუდექე საქმეს ძირისძირიდან,  
პირველდერიტიდან, ყოვლად მცირიდან!  
ფერისცვალებას გაივლი ათასს!  
უცხოობი ძალის მარადი ხმევით  
ადი კვლავ ზევით, სულ უფრო ზევით  
და განკაცების მოაწვევს ვადაც.

*(პროტევესი პროტევეს-დელფინს ზურგზე შემოაჯდება.)*

პ რ ო ტ ე ვ ს ი

შერთე ეგ შენი სულთა სულობა  
სველი სტიქიის უსასრულობას,  
სულ მაღლით ივლი, მე ვარ თავდები.  
გზას გაგიკვალავ უცადს თუ ნაცადს,  
ოღონდ გაფრთხილდი, არ იქცე კაცად,  
რაწამს იქცევი, იქდამთავრდები.

თ ა ლ ე ს ი

რატომ! თუ კაცი გულით მხნეა, სულით მდიდარი,  
იმ კაცად ყოფნა თავის დრომდე ცუდიც რით არი!

პ რ ო ტ ე ვ ს ი , თ ა ლ ე ს ს

კი, რა თქმა უნდა, თუ შენდარია,  
შენებრი სიბრძნის გზას შემდგარია.  
გზად ხარ, რამდენი ასი წელია,  
ცქერიით თვალები გადამელია.

ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი, *კლდეებზე მიმოძხადარნი*

მთვარის ირგვლივ რა რკალია?  
ნისლი მოსდევს ფთილა-ფთილად!  
არა, მტრედთა ფართქალია,  
პათოსიდან მოფრენილან.  
ტრფობის ალი ააქვთ ცამდე,  
რიალებენ ფრთათეთრ გუნდად.  
დღესასწაულს ამაღამდელს  
მაგის მეტიც რაღა უნდა!

პ რ ო ტ ე ვ ს ი

კაცთა მზერას ეგ ფთილები  
ეგონება ბაკმი მთვარის,  
ჩვენ კი, სულნი, უცებ ვხვდებით,



რკალი იგი რისგან არის.  
მოფარფატე ფრთების წრეა,  
გადასვლია ჟამი ლოდინს,  
ვხედავ, ჩემი გალატეა,  
სადაფების ეტლით მოდის.

## თ ა ლ ე ს ი

ისევ ისე მინდა ბრწყინდეს,  
კაცისათვის რაცა ჯერარს,  
ისევ ისე ძველ სიწმინდეს  
ინახავდეს თბილი კერა.

*(ფსილეები და მარსები, ზღვის ცხოველებზე შემომსხდარნი, ზღვის კურობებზესა და კერძებზე.)*

სადაც კვი პროსის მწვანე მთებია,  
და მუდამ დაქრის ზღვაური ნელი,  
სადაც კბოდეებს არ შეხებია  
სეისმოსის თუ ნეპტუნის ხელი,  
ვით გვიცხოვრია, ვცხოვრობთ ისევე,  
ღროც იგივეა, არ იძვრის ოდნავ,  
ეტლს დავატარებთ კიპრისისეულს,  
მაგრამ ვერ გვხედავს ახალი მოდგმა.  
ეტლში კიპრისის მონაცვლე გვიზის,  
ბრწყინავს, ელვარებს მშვენება მისი.  
ვინც გინდა დასვან სამეფო ტახტზე,  
რაც გინდა მოხდეს, რაც გინდა წახდეს,  
იყოს ომები, ხოცვა და რბევა,  
ტყვეების წასხმა, ქალაქთა ნგრევა,  
ჩვენს ლამაზ პატრონს ზეიმის კარად  
მოვიყვანთ, როგორც მოგვყავდა მარად.

## ს ი რ ი ნ ო ზ ე ბ ი

ეტლის ირგვლივ წრე შეუკრავთ  
დაუდგრომელ ნერეიდებს,  
რაც წამის წინ ჩანდა ქუფრად,  
გახედავ და – ნათელს იდებს.  
ღორიდებმაც რკალი შეკრეს,  
ნაზად ბრუნავს მათი რკალი,  
გალატეა მოჰყავთ ჩვენკენ,  
დედამისის ალი-კვალი.  
განაგრძობენ უცხოდ ლივლივს,  
ირწვეიან ვითა ლელნი,  
ღმერთქალებრივ ღვთაებრივნი,  
მაგრამ ქალებრ მიმზიდველნი.

## ღ ო რ ი დ ე ბ ი

მთვარევ, მთვარევ, შუქიც, ჩრდილიც  
მოგვასესხე ჟამსა ამას,  
ვაჟნი, ქმრებად მიყვანილნი,  
დავანახოთ გვინდა მამას.

*(ნერეესს)*

ტალებიდან განატყორცნი,  
ძირს გდებულნი, გულწასულნი,  
გავაცოცხლეთ ჩვენი კოცნით,  
კვლავ ჩაებრეთ პირში სული.  
ვალს გვიხდიან ერთგულებით,  
ჩვენგან ასცდათ ბედი მწარე,  
სილამაზით შემკულები  
მიიღე და შეიფარე.

ნ ე რ ე ვ ს ი

რა სჯობს, მოგება თუ ორკეცია!  
მადლი გასწიეთ, მადლი გეწიათ.

დ ო რ ი დ ე ბ ი

მამავ, თუკი ჩვენს ამბიჭებს  
ერთგულებას ასე უქებ,  
უკვდავება მიანიჭე  
და მარადი სიჭაბუკე.

ნ ე რ ე ვ ს ი

კარგი ნადავლი მოგყვით ნამდვილად,  
ოღონდ დანარჩენს ამბობთ ადვილად.  
ნუ დაამყარებთ მაგ იმედს ჩემზე,  
მაგისა მხოლოდ ზევსია შემძლე.  
საამოდ გარწევს, თამაშობს ტალღა,  
მაგრამ ტრფობისთვის არ არის მყარი,  
ჯობს, ნაპირზევე დატოვოთ ახლავ,  
ვინც სამუდამოდ ვერ მოგცეთ მხარი.

დ ო რ ი დ ე ბ ი

უნებურ გტოვებთ მკაცრი არათი,  
მშვიდობით გველოთ! ვერ შევერთდებით!  
ჩვენ ერთგულება გვსურდა მარადი,  
მაგრამ სხვაგვარად სჯიან ღმერთები.

ვ ა ჟ ე ბ ი

მეზღვართაგან უნეტარესნი  
კვლავაც ვეწვევით ზღვას,  
შორით გვასმინეთ სიტყვა ალერსის,  
არას ვინატრით სხვას.

*(ნიჟარების ეტლით ახლოვდება გალატეა.)*

ნ ე რ ე ვ ს ი

ეს შენ ხარ, ჩემო საყვარელო?

გ ა ლ ა ტ ე ა

ძვირფასო მამა!  
აბა, შეჩერდით, დელფინებო! უკვე მოვედით!

ნ ე რ ე ვ ს ი

უკუმიიქცნენ! ისე მიხვალთ, არც მეთხოვებით?  
მეც წაგეყვანეთ! არა, გული არა აქვთ ამათ!

უნდა ვიკმარო მთელი წელი ერთი დანახვა,  
აქ ხართ და უცებ გავიხედავ, აქ აღარა ხართ!

თ ა ლ ე ს ი

იდიდოს მარად! ო, დიდება! კიდევ დიდება!  
ერთად ვიხილე სილამაზეც, ჭეშმარიტებაც!  
წყალი ქმნის ყოველს!  
წყალი სახავს!  
ინახავს წყალი!  
არ იქნებოდა ამა ქვეყნად სიცოცხლის კვალი,  
რომ არ ბრუნავდე, ოკეანევ, ღრუბლის ქულებად,  
მდინარეებად თუ ლიკლიკა ნაკადულებად!  
რა იქნებოდა დედამიწა? უდაბნო კრული!  
ეს შენ ხარ, შენ ხარ!  
შენგან მოდის სიცოცხლე სრული!

*(ექო, გუნდ-გუნდად, რამდენიმე მხრიდან.)*

ეს შენ ხარ, შენ ხარ!  
შენგან მოდენს სიცოცხლე სრული!

ნ ე რ ე ვ ს ი

უკან ბრუნდებიან ტალღებზე რწეულნი,  
რაც არ ახლობელნი, მაინც შორეულნი.  
წრეებად, რკალებად იძვრიან ირგვლივ,  
სადღესასწაულო წესით და რიგით.  
ბრწყინავს გალატეა და ტახტი სადაფის,  
ვუმზერ და ვერ ვწყდები, ნათელი გადასდის!  
ვარსკვლავად კიაფობს, უქმდება მანძილი,  
მარად თანამყოფი და მარად ნამდვილი!

ჰ ო მ უ ნ კ უ ლ უ ს ი

ეს ჩემი სინათლეა წყალში,  
ფერი ცვლის ფერს!

პ რ ო ტ ე ვ ს ი

ეს შენი სინათლეა წყალში,  
რა ტკბილად ჟღერს!

ნ ე რ ე ვ ს ი

მაგ სიმრავლეში უცნაური ჩანს სანახავი,  
ნუთუ ჩვენს თვალწინ საიდუმლო აღჩნდა ახალი?  
იქ, გალატეას ტახტის ფერხთით რა შუქი მოდენს?  
თითქოს გაცხადდა, ის რაც დღემდე იყო ფარული...  
კრთება, ინთება... ისე ფეთქავს, ვით სიყვარული!

თ ა ლ ე ს ი

ჰომუნკულუსი მონუსხული მიჰყვება პროტევსს.  
მაღალი ლტოლვის ნიშანია! მაღალი ჟინის!  
ტახტს შეემსხვრევა, როგორც ვატყობ, თავისი მინით!  
აჰა, ძირს იხრება,  
ტალღებში იღვრება!

ვუცქერით ტალღებზე სასწაულს ცეცხლოვანს  
მიკროთის და ელვარე ფერებად ეწყობა.  
ბრწყინვალესს ეროსი ზვირთებად დაძრული,  
ყოვლის დასაწყისი, ყოვლის დასასრული.  
დიდება ტალღებს, გარირგვლივ მდგარს,  
წმინდა ცეცხლია, რომ ერტყმის გარს!  
დიდება წყალს! დიდება ცეცხლს!  
დიდება მოსახდენს, რაც ხდება დღეს!

(ყველანი ერთხმად.)

დიდება ზღვას! დიდება მყარს!  
დიდება ცეცხლს! დიდება ქარს!  
რიგ-რიგად გვიქია  
ოთხივე სტიქია!

**დავით ჯერედიანი – პოეტი, მთარგმნელი**



დაიბადა 1937 წლის 12 აგვისტოს. 1960 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი. 2005 წელს მიენიჭა სახელმწიფო პრემია. არის „საბას“ ორგზის ლაურეატი წლის საუკეთესო თარგმანისა (2012) და ლიტერატურის განვითარებაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისთვის (2014). გამოცემული აქვს შემდეგი წიგნები:

- ოთხტაქეები: სოციალური ფორმის განვითარების თეორია (2012),**
- იოჰან ვოლფგანგ გოეთე. ფაუსტი. პირველი წიგნი (2011),**
- ზღაპრები: მშობი ფროსტო (2011),**
- სვანური სიმღერების კვლევა: ლიტერატურული ვერსია (2011),**
- ორიონი (პოეტური კრებული) (2010),**
- ანარეკლი: ლიტერატურული წერილები, საუბრები, თარგმანები (2005).**

ვთქვათ, რომელიმე ლექსს ვთარგმნი. გააჩნია, რა მინდა, რა გუნებაზე ვარ, რის მიღწევას ვცდილობ. ურყევი დოგმები არა მაქვს. ჩემი ზოგი თარგმანი თითქმის თავისუფალია, ზოგი – სიტყვასიტყვითი. რაღაც ობიექტური კრიტერიუმიც, რა თქმა უნდა, არსებობს, მაგრამ ეგეც კი ძალიან სუბიექტურ ელფერს იძენს. ვიკითხავ თარგმნელ სტრიქონს, რომელიც ემოციურად უბადრუკია. არ ვარგა, ეუბნები, უნდა შეიცვალოს. პასუხად ვიმტკიცებენ, რომ კონცეპტუალურად ზუსტია, შეცვლას არ საჭიროებს. არსებობს სიზუსტის ასეთი კრიტერიუმიც. დედანში კი სულ სხვაგვარი სტრიქონი წერია, ელვარე, ექსპრესიული. კონცეფციის დაცვა, თუ ეს მართლა კონცეფციაა, მთარგმნელს, რასაკვირველია, ევალება, მაგრამ ჩემი სუბიექტური შეხედულებით, ავტორს, როცა იგი ამ სტრიქონს ამბობდა, თავისი საუკეთესო კონცეფციაც ვერ დააკავებდა, მიჰყოლოდა შინაგან ძანხილს. ლექსში, ჩემი თვალსაზრისით, უპირველესად ეს ელვარებაა სათარგმნი, სიტყვასიტყვითობა მეორეულია. ვოეთეს რომელიღაც მუსიკალურ, მოლივილივე ლექსს რომ ვთარგმნიდე (ასეთი ლექსებიც მრავლად მოეპოვება, წარმოიდგინეთ, თვით „ფაუსტშიც“) და ყოველდღიური „SIEN“-ის შესატყვისად „ყოფიერება“ ჩავწერო, რას მეტყვოდა, ქართული რომ სცოდნოდა, ვითომ მომიწონებდა ასეთ ერთგულებას? მისი სათქმელი მხოლოდ ეს იქნებოდა: თუ ვინდა, ჩემი ერთგული დარჩე, შეეშვი კობიერებას და ბუნებრივი ქართული სიტყვა ჩამისვია.

ნაწყვეტი ინტერვიოდან „ჩემთვის ელვარებაა სათარგმნი...“  
[მხატვრული თარგმანის პრობლემების, ლიტერატურული მიმდინარეობებისა და ქართული ენის ბუნების შესახებ; ესაუბრა ნინო დარბაისელი]. სჯანი, №4, 2003. - გვ.160-167.